

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 45 / II Legislatura / Quart període

Dijous, 24 d'octubre de 1985

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 39

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts.

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Col·legi Professional de Periodistes de Catalunya (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2005).

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 2005).

Explicació de vot : *I. Sr. Casares (S)* (p. 2005), *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2006), *I. Sr. Alay (ER)* (p. 2006), *I. Sr. Pujol Folcra (P)* (p. 2007), i *I. Sr. Joaniquet (CiU)* (p. 2007).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei de Normalització Lingüística a TV3 (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Romera (P)* (p. 2008).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 2009).

Rèplica : *I. Sr. Romera (P)* (p. 2010).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 2010).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ajustament de les actuacions i les manifestacions dels alts càrrecs a la normativa vigent (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Romera (P)* (p. 2011).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2012).

Rèplica : *I. Sr. Romera (P)* (p. 2013).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2013).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Formació dels Futurs Professionals d'Infermeria (Punt sisè de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de la Moció (p. 2013).

Presentació : *I. Sra. Ferran (S)* (p. 2013).

Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 2014).

Intervenien per fer aclariments l'I. Sr. Vice-president Primer (p. 2015) i *l'I. Sr. Clotas (S)* (p. 2015).

Posició dels Grups no esmenants : *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 2015), *I. Sr. Curto (P)* (p. 2015) i *I. Sr. Viñas (CiU)* (p. 2016).

Votació de l'apartat 1 : *rebutjat per 32 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció* (p. 2017).

Votació de la resta de la Moció : *rebutjada per 28 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció* (p. 2017).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Borsa de Barcelona (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Folchi (P)* (p. 2017).

Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 2018), *I. Sr. Clotas (S)* (p. 2018) i *I. Sr. Cardús (CiU)* (p. 2018).

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 2019).

Preguntes a formular oralment davant el Ple (Punt vuitè i darrer de l'ordre del dia.)

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre la no-tramesa al Ministre de Justícia d'una proposta sobre les futures demarcacions judicials de Catalunya

Formulació : *I. Sr. Casares (S)* (p. 2019).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2020).

Repregunta : *I. Sr. Casares (S)* (p. 2020).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2021).

Pregunta al Consell Executiu sobre les oficines de benestar social

Formulació : *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 2022).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2022).

Repregunta : *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 2022).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2022).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el col·legi Verge de la Cinta de Tortosa, per a deficients mentals

Formulació : *I. Sr. Curto (P)* (p. 2022).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 2022).

Repregunta : *I. Sr. Curto (P)* (p. 2023).

Pregunta al Consell Executiu sobre la Conferència de Regions Pirinenques

Formulació : *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 2023).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2023).

Repregunta : *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 2024).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2025).

Pregunta al Consell Executiu sobre el col·legi Benviure, de Sant Boi de Llobregat

Formulació : *I. Sra. Lorente (S)* (p. 2026).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 2026).

Repregunta : *I. Sra. Lorente (S)* (p. 2027).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 2027).

S'aixeca la sessió a la una del migdia i cinc minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-President Primer i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, la Lletrada Sra. Folchi i el Lletrat Sr. De Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i de Justícia.

Projecte de Llei de creació del Col·legi Professional de Periodistes de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Aquesta Presidència informa que la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen sobre el Projecte de Llei de Creació del Col·legi Professional de Periodistes de Catalunya. Hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei? L'Honorable Conseller, senyor Bassols, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, tinc l'honor de presentar a la Cambra la Llei de Creació del Col·legi Professional de Periodistes de Catalunya. Aquest Projecte de Llei en certa manera, no necessita presentació. El Projecte tramès pel Govern al Parlament va ser objecte de molt escasses esmenes i aquestes, per via de consens, van ser subsumides en el Dictamen de la Comissió. De manera que no hi ha esmenes, no hi ha vots reservats a defensar en aquest Ple. Tot fa preveure, doncs, sense pecar d'optimisme, que aquest Dictamen, el text que es presenta avui en el Ple, serà aprovat per una àmplia majoria i, fins i tot, pel vot unànim de tots els presents, cosa que crec que fóra de celebrar.

Així i tot he demanat l'ús de la paraula perquè crec que hi ha tres punts dignes de menció que és important que siguin subratllats en aquest Ple. El primer d'ells és que es compleixen, justament ara, setanta-cinc anys de vida de l'Associació de la Premsa de Barcelona que, com és sabut, agrupa un nombrosíssim contingent del periodisme català. Crec que és una felicitat coincidència que si —insisteixo— com és previsible és avui aprovada aquesta Llei, es dona aquesta felicitat coincidència amb aquest setantacinquè aniversari i que, per dir-ho així, és el millor obsequi que podem fer a aquesta associació i al periodisme català, en general, lliurant-li l'estructura col·legial.

I parlo d'obsequi perquè, certament, aquesta aspiració a assolir un organisme de tipus col·legial és molt antiga en el nostre periodisme, però, realment, jo crec que el que farà la Cambra, si aprova la Llei, és el reconeixement d'un dret que correspon merescudament a aquesta professió a l'empara de la nostra Llei, de la llei catalana de Col·legis Professionals.

Hi ha un segon fet, també digne de menció. Amb l'aprovació d'aquesta Llei, la classe periodística de Catalunya seria la primera que assoliria l'organització col·legial al nivell de l'Estat espanyol. És a dir, amb aquesta Llei el periodisme català disposaria d'una corporació pública com a vehicle de comunicació amb l'Administració, assoliria un instrument d'independència i de llibertat i, en definitiva, se li oferirà l'autocontrol democràtic de la seva pròpia professió que, en això estan els trets essen-

cials característics de l'organització col·legial.

I a l'últim, em sembla també avinent remarcar un sol tret, una sola característica d'aquest Projecte de Llei, del Dictamen, que penso que inclou la clau d'aquest ampli consens que ha obtingut aquesta Llei, i és la seva amplitud, la seva generositat, ja en el Projecte i després, potser d'una manera més tècnica, en el Dictamen, s'han introduït unes disposicions transitòries que fan que ningú, cap periodista, no quedi exclòs de la col·legiació, fins i tot aquells que avui no posseeixin la titulació acadèmica necessària per al seu exercici, però, es dona un període transitori de cinc anys, durant el qual, tots els periodistes, acreditant únicament la pràctica professional durant aquests cinc anys, de manera que, per tant ningú no en queda exclòs, poden col·legiar-se en igualtat amb la resta posseïdora dels títols corresponents.

Res més, espero, per tant, i demano a la Cambra aquest vot majoritari a favor del text que es presenta avui en el Ple. Creiem que a més a més, i d'aquesta manera, retrem un merescut homenatge al periodisme català.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Aquesta Presidència ha de preguntar encara si hi ha algun Diputat que hagi estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen. No ha estat així, aleshores hem de passar ja al text que tenim avui en consideració. Cal dir, com ja ha assenyalat l'Honorable Conseller que no hi ha cap esmena a la totalitat ni tampoc cap esmena a l'articulat. Per tant, si les senyores i els senyors Diputats no hi tenen inconvenient procediríem a la votació global del text del Dictamen. Hi ha cap dificultat a fer-ho? Bé, doncs, aleshores, les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Hi ha algú que vulgui demanar... L'Illustre Diputat senyor Casares té la paraula.

El Sr. CASARES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup Socialista em correspon l'honor d'explicar els motius pels quals nosaltres hem donat el nostre vot afirmatiu a aquest Projecte de Llei. El Projecte de Llei que acabem d'aprovar per unanimitat davant —i me'n congratulo— de l'assistència de distingits membres de la directiva de l'Associació de la Premsa, cosa que palesa l'interès amb què s'està seguint el desenvolupament d'aquest Projecte de Llei. Hi ha lleis, senyores i senyors Diputats, que tenen bàsicament un caràcter constrictiu, necessari per a la convivència en la societat, però que són rebudes, de vegades, i en el millor dels casos, pels seus destinataris com un mal necessari. Però hi ha lleis que tenen un caràcter integrador, alliberador d'energies solidàries i, en aquests casos, els seus destinataris no és que les pateixin, com succeeix en alguns casos, sinó que les demanen. Aquest és el cas de la Llei que hem aprovat, la Cambra, en aquest cas, i també el Govern de la Generalitat no han fet res més que convertir-se en camí i instrument de la voluntat dels periodistes de Catalunya que volien una Llei que els permetés de dotar-se del seu col·legi professional. Era aquesta una aspiració ben legítima perquè, segons nosaltres pensem, els homes i les dones de la informació a Catalunya, en demanar el seu co-

llegi professional no pretenien exclusivament un instrument de defensa d'interessos corporatius gremials o estamentals —una finalitat, d'altra banda, del tot raonable— sinó bàsicament un instrument per defensar la seva independència i el rigor o la responsabilitat professional. En definitiva, una aspiració encaminada a construir un marc associatiu per allò que se n'ha dit, encertadament, la professió real de periodista, precisament això.

Per a ells, per tant, i per a tota la societat és indispensable la defensa de la seva independència davant de tot poder polític, de tot poder econòmic i social i de tota altra mena de poder per subtil que sigui. Que això és difícil, és evident, però que ara, els periodistes estan més a prop d'aconseguir-ho, també. Perquè la independència del periodista té grans punts de contacte amb la independència dels jutges. En ambdós casos, cal revisar el vell tema de la independència i advertir que la independència no solament s'ha de garantir davant del poder polític i davant de grups de pressió econòmics i socials, sinó també enfront dels mecanismes de vinculació laboral o funcional que l'exercici del periodisme comporta en el nostre temps.

El col·legi dels periodistes serà per a ells i per a tota la societat una garantia per aconseguir aquests objectius. Amb aquesta Llei, a la qual el Grup Socialista no hi va presentar cap esmena, i que després de les vacil·lacions d'alguns Grups arriba finalment en aquest Ple totalment consensuada, nosaltres satisfem una aspiració vehement dels periodistes. De fet, doncs, en aprovar aquesta Llei fem un acte de justícia i, com ara ha dit l'Honorable Conseller, rendim un homenatge merescut a aquells que van contribuir decisivament a fer possible el trànsit de l'antic sistema de dictadura a l'actual sistema de llibertats democràtiques. I fem un acte de justícia perquè, d'aquesta manera, facilitem l'exercici d'un poder legitimador de la democràcia.

Per tot això, nosaltres ens congratulem molt sincerament de l'aprovació d'aquesta Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, jo també vull començar la meua intervenció saludant els representants de l'Associació de la Premsa presents en aquest hemicicle, i saludar, especialment avui, els representants que estan permanentment en aquest hemicicle, representants de la professió, que fan les seves tasques parlamentàries, juntament amb expressar la nostra satisfacció per la salutació que s'acaba de rebre en aquesta Cambra per l'Associació de la Premsa de l'Estat espanyol, signada pel senyor Apostúa i pel senyor Sopena, on es congratulen per aquesta aprovació.

Nosaltres estem molt satisfets pel fet que s'hagi votat unànimement aquesta Llei, i ho estem per una sèrie de raons professionals, i per una raó política molt especial. Professionalment, perquè per primera vegada es crea un col·legi professional de Catalunya, de periodistes, d'àmbit de Catalunya. Per tant, doncs, malgrat les futures previsions territorials que pugui fer la mateixa professió a l'hora de desglossar els seus interessos a altres indrets, hi ha un objectiu global català. Professionalment, perquè això significa un pas endavant contra tota posició corporativista, i perquè significa l'equiparació d'aquesta professió amb qualsevol altra professió liberal, malgrat les crítiques

fàcils que de vegades s'havien pogut fer des de desnivells de titulació. Nosaltres creiem que aquest és un instrument, com ha dit el senyor Casares, molt important per a la defensa professional i per a la unitat de la professió. Volem cridar l'atenció en aquest sentit sobre una Disposició transitòria del text que acabem d'aprovar, la qual permet, en un termini d'incorporació al Col·legi, que hi sigui tota la professió, la veritable professió, com deia el senyor Casares, la professió real, aquells que hi estan treballant. Però, a aquests arguments professionals, hi volem afegir un argument polític : es tracta avui d'un col·legi sobre una professió concreta que ha estat massa sovint criticada i maltractada per determinats portaveus de l'opinió pública. Era fàcil parlar de «la canallesca» —perdonin l'expressió—, era fàcil carregar els defectes de vegades de l'acció pública sobre les males interpretacions de la premsa. Avui, políticament, hem de dir que, especialment amb aquest col·legi, fem un pas endavant per la llibertat, per una llibertat que és un argument proper als polítics com tots nosaltres, que hem lluitat per les llibertats democràtiques, en una professió que és ben propera a la nostra tasca política —repeteix, la seva presència constant en aquest hemicicle n'és un bon exemple—, en una professió que va lluitar com qui més a l'època de la dictadura per la llibertat d'expressió, i que ha de continuar lluitant, encara, en el marc democràtic, contra tot tipus de pressió econòmica, social o cultural per deformar l'objectivitat d'aquesta professió.

Per això ens alegrem que avui tinguin una arma més en aquest combat i anunciem que continuem fent costat en aquest combat per la llibertat d'expressió per l'objectivitat i per la transparència que ells garanteixen de la funció pública, de les tasques públiques, en projectar-ho davant de l'opinió dels ciutadans.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, també per part d'Esquerra Republicana de Catalunya la nostra més cordial salutació a les autoritats que representen l'Associació de la Premsa i també a tots els periodistes que normalment ens acompanyen en la nostra tasca parlamentària.

Voldria dir, a part d'això, que hi ha lleis que són importants, i es mesura de vegades la importància de les lleis pels grans debats que tenen lloc en aquest Parlament, perquè són lleis conflictives. Altres vegades hi ha lleis que són molt senzilles perquè hi ha un gran consens, i aleshores pot donar la impressió que aquestes lleis no tenen importància. Aquesta Llei és una d'aquestes en què el consens ha evitat la més petita discrepància entre tots els Grups parlamentaris de la Cambra, i per això és una Llei que, essent important, ha arribat sense ni una sola esmena al Ple d'aquest Parlament. Nosaltres ens felicitem que hi hagi hagut aquest consens i l'única cosa que desitjaríem és que aquesta Llei, tan ben consensuada, no sigui recorreguda mai davant del Tribunal Constitucional, com ha passat recentment amb una Llei que havia estat també consensuada en aquesta Cambra. Segurament no serà així.

L'important és que, amb aquesta Llei, s'aconsegueix que la professió de periodisme, que és tan antiga, i que, com deia l'Honorable senyor Conseller, l'Associació de la Premsa ja té tres quarts de segle a Catalunya, s'hagi pogut aixecar al rang de

collegi professional aquesta Associació de la Premsa i tots els periodistes, que encara que no hi fossin incorporats, formen part del cos periodístic de Catalunya, i perquè, a més a més, és el primer collegi professional que s'ha creat a l'Estat espanyol.

Ens sembla important també perquè la professió periodística va començar sense unes titulacions específiques, va començar basant-se en l'afició, en la vocació periodística de moltes persones, posteriorment hi va haver la creació de l'Escola de Periodisme, i això podria haver arribat a fer creure que només podien ser periodistes aquells que haguessin passat per aquesta Escola. En aquesta Llei es contempla perfectament que poden ser periodistes i formar part del collegi professional tots aquells que puguin demostrar que han tingut un exercici de la professió durant un termini prou ampli que acrediti la seva validesa i la seva credibilitat com a tals. Per tant, creiem que és important, i especialment, referint-me a les paraules que deia el senyor Ribó, els periodistes han format part durant els anys difícils de la nostra dictadura d'un cos social que, juntament amb els que ens dedicàvem a la política, lluitàvem per les llibertats del nostre país, i, evidentment, avui encara continuen també en la mateixa tasca, i de la mà de la política hem, entre tots, de seguir el camí emprès.

Per tant, res més que això, felicitar-nos per l'aprovació d'aquesta Llei, perquè d'una vegada per sempre queda ja consagrada la figura jurídica del collegi professional de periodistes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Ara, el senyor Simó Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL FOLCRÀ : Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, em complau també, en nom del Grup Popular, donar la benvinguda als il·lustres representants de l'Associació de la Premsa i creiem que tal com ells havien manifestat ja en anteriors ocasions, s'han complagut que aquesta Llei hagi estat aprovada per unanimitat per aquesta Cambra. També la nostra benvinguda, o la nostra salutació, als representants de la premsa que sempre ens acompanyen en aquests debats.

El nostre Grup va estudiar amb molt d'interès aquest Projecte de Llei, perquè en aquest terreny Catalunya es col·locava capdavantera de tot l'Estat pel que fa a la regulació associativa de la professió periodística. El collegi professional de periodistes de Catalunya té d'aquesta manera la primícia d'haver assolit un text votat per unanimitat a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, de la qual cosa ens alegrem sincerament.

No obstant això, cal precisar que el nostre Grup va presentar set esmenes, les quals tenien com a única finalitat millorar des del nostre punt de vista un text que ja s'havia tractat entre el Conseller de Justícia i l'Associació de la Premsa de Barcelona. Si se'ns hagués invitat a parlar amb anterioritat, igual segurament que a altres Grups d'aquesta Cambra, a la presentació del Projecte a la Comissió, segurament s'hauria pogut elaborar com a Ponència conjunta o, si més no, s'haurien evitat les nostres esmenes. No va ser així, una ocasió perduda, tot i que sigui d'una importància molt menor.

La Ponència va acceptar una d'aquestes esmenes, i la Comissió una altra, encara que parcialment. Vàrem, doncs, ajudar a aconseguir que, tal com desitjaven els periodistes amb els quals, en representació del Grup Popular, vaig tenir dues reunions de treball, es pogués presentar aquest dictamen a la con-

sideració de la Cambra, amb la unanimitat de la Comissió. Sincerament creiem que, almenys una esmena del nostre Grup que no va ser acceptada, hauria millorat aquest Projecte, m'estic referint al termini de cinc anys per poder acreditar, des del moment d'entrada en vigor d'aquesta Llei, ser membre d'una associació de premsa, donat el cas que estigués inscrita en el registre, o que, sense estar-ho, demostrés l'exercici ininterromput de la professió per més de cinc anys. És un termini massa llarg per poder entrar en el collegi emparant-se en una Disposició transitòria.

No obstant això, com ja he dit anteriorment, la nostra discrepància del Projecte era només de cara a una millora tècnica i no de tipus conceptual. Creiem que aquella pot deixar-se a l'arbitri dels seus destinataris. En aquesta, en canvi, els Diputats no hem d'abdicar de les nostres idees i dels nostres punts de vista particulars. Però el que importa és que els col·legiats tenen el collegi professional que desitjaven, i si l'han volgut així, de la qual cosa tenim proves, creiem que és el més important.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'il·lustre Diputat senyor Joaniquet té la paraula.

El Sr. JOANQUET : Amb la vostra vènia, Molt Honorable senyor, senyores i senyors Diputats, avui ha vingut davant d'aquesta Cambra, per a la seva aprovació, una Llei senzilla en la seva estructura, que reflecteix una decisió clara del Consell Executiu : la voluntat de crear el collegi professional de periodistes de Catalunya. L'Honorable Conseller de Justícia ha justificat, amb precisió, els motius d'aquesta decisió política, i jo, fill de periodista, en nom de Convergència i Unió, vull deixar assentat, amb poques paraules, com veiem el funcionament d'aquesta norma i per què l'hem votat.

Parlar de periodistes és parlar d'un tema essencial, és parlar de la segona llibertat, que ve immediatament després de la llibertat de consciència. Tot seguit, ens ve al pensament la carta que Jefferson va escriure al coronel Carrington fa dos-cents anys : « Essent l'opinió del poble la base dels nostres governs, el que ja cal aconseguir abans de tot és el manteniment d'aquest dret. I si jo hagués de decidir entre un govern sense diaris o uns diaris sense govern, escolliria sense pensar-hi la segona alternativa, si bé tractaria que tots els ciutadans rebessin aquests diaris i fossin capaços de llegir-los. »

És en aquesta perspectiva que veiem el Col·legi de Periodistes, que potenciarà tots els aspectes benèfics per a la professió de periodistes, i mai no pot perjudicar aquests col·lectius tan importants que existeixen, com ho són els de la premsa comarcal, que tant ha fet per Catalunya i les seves llibertats, i la premsa tècnica, per ser la importantíssima i essencial del món de la informació.

Doncs bé, per ajudar els periodistes; per dignificar la seva professió, si cal, encara més; per afavorir la llibertat de premsa, que no és un privilegi d'aquesta professió, sinó una responsabilitat sagrada que tenen envers el servei del poble, i per la qual els individus esdevenen ciutadans amb capacitat per prendre les decisions exigides per la política enmig de les confusions i conflictes d'aquesta època. Per totes aquestes raons hem donat, els Diputats de Convergència i Unió, el nostre vot unànim, i els hem ajuntat als de la resta de Grups parlamentaris.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, enllestida la nostra tasca en relació

amb aquesta Llei, sembla que és el moment adequat de donar a conèixer a aquesta Cambra el text d'un telegrama rebut ahir en aquesta Presidència, i el text del qual s'acaba de repartir als caps de Grup. Diu el següent : «Las asociaciones de la prensa en España agradecen profundamente su iniciativa y respaldan por completo la Ley Creadora del Colegio Profesional de Periodistas de Cataluña. Con nuestro atento saludo, Luis Apostúa, Presidente Federación Asociaciones Prensa España, i Enric Sopena, Vicepresidente.»

**Interpel·lació al Consell Executiu sobre
el compliment de la Llei de Normalització
Lingüística a TV3**

Passem, ara, al punt següent de l'ordre del dia, que són les interpel·lacions. Per a substanciar-ne la primera, que és en relació amb el compliment de la Llei de Normalització Lingüística a TV3, que formularan els Diputats Il·lustres senyors Domènec Romera i Jorge Fernández, del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Romera.

El Sr. ROMERA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Llei de Normalització Lingüística a Catalunya fou una necessitat sentida per totes les forces polítiques del Principat. Per donar resposta a aquesta necessitat, el Parlament de Catalunya, en sessió del 6 d'abril de 1983, aprovà aquesta Llei que ha d'impulsar una acció de tal natura que permeti donar compliment al manament constitucional i estatutari pel qual ambdues llengües, catalana i castellana, siguin conegudes i usades de manera normal i oficial i assoleixin la normalitat plena pels ciutadans de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que guardi silenci.

El Sr. ROMERA : Gràcies, senyor President. Malgrat que normes de rang superior ho estableixen, la Llei té cura de garantir l'ús oficial de les dues llengües, i segons allò que es manifesta en l'exposició de motius, textualment diu, les equilibra en els mitjans de comunicació social, eradica qualsevol discriminació per motius lingüístics i especifica les vies d'impuls institucional en la normativa lingüística de Catalunya. D'altra part, en la mateixa exposició de motius, es manifesta que la llengua ha servit molt sovint —diu— d'instrument integrador, i ha facilitat la més absoluta participació dels ciutadans de Catalunya en la nostra convivència pacífica, amb total independència dels seus llocs d'origen.

Finalment, vull recordar també que en encomanar la normalització a la Generalitat, s'esmenta que aquesta té competència exclusiva en matèria de cultura, i plena competència en ensenyament, i que la normalització de la cultura —afegeixo jo— va íntimament lligada a la de la llengua perquè, amb l'excepció de l'ús vulgar d'aquesta, s'arriba a la cultura a través de la llengua i per mitjà de l'ensenyament.

Recapitulant, amb la normalització del català no s'atempta contra l'ús del castellà, es facilita la integració i la convivència pacífica entre comunitats d'origen divers i es normalitza també la cultura.

Nosaltres estem d'acord amb aquestes idees, fins i tot anem més enllà i creiem que una bona política de normalització lingüística, una correcta aplicació de la Llei i de les resolucions que es prengueren en el debat general sobre política de Normalització Lingüística del novembre de 1983, ha de produir, a

més, una millora de les relacions autonòmiques, és a dir, entre les diverses autonomies, com a conseqüència de l'efecte «Catalunya enfora» que es produeix a través de les relacions que mantenen els ciutadans de Catalunya amb origen en comunitats diverses de l'Estat espanyol. Una correcta aplicació de la Llei de Normalització i els efectes culturals que aquella comporta acaba fent —pensem nosaltres— que l'home s'identifiqui amb el país en el qual viu i acabi sentint-s'hi arrelat.

És obvi que, entre els molts camins que s'ha emprats per a la normalització, dos tenen la màxima importància : l'ensenyament i la televisió.

Diríem que el primer fa —o ha de fer— una normalització qualitativa, a mitjà termini i entre la gent jove, mentre que la televisió ha de provocar uns resultats més importants des del punt de vista quantitatiu amb gent de tota edat immediatament, sense renunciar, però, als aspectes culturals, sobre els quals crec necessari posar l'accent.

La normalització a través dels programes televisius creiem que ha de buscar, com hem dit reiteradament, l'equilibri entre la informació, el lleure i la cultura, sense perdre de vista les necessitats i els gustos dels catalans no nascuts a Catalunya, als quals caldrà suggerir la penetració en la nostra cultura amb imaginació i de manera atractiva.

Considerada la importància de TV3 en la normalització del català com a nexa d'unió amb tots els habitats de Catalunya, creiem que s'ha de fer palès el principi de no-discriminació per motius d'idioma, ja en entrevistes, ja sigui en programes culturals, i que l'autèntica televisió catalana ha de mostrar fonamentalment el fet diferencial en la producció pròpia, més que en l'adquisició de sèries, que, almenys en el terreny cultural, no signifiquen cap mena d'aportació, i menys encara a la nostra cultura.

Doncs bé, fetes aquestes consideracions prèvies, i que configuren la nostra interpretació de la normativa del català a través de la televisió, què és el que succeeix a TV3? Fets ben recents posen de manifest lamentablement tres coses.

La primera d'elles correspon a l'aspecte qualitatiu de la normalització. El Diputat Casanovas ens recordava, en la penúltima reunió de la Comissió de Seguiment de la Corporació Catalana, una sèrie de raons per les quals la nostra televisió resultava, fins i tot des del punt de vista lingüístic, una autèntica desgràcia. Per altra part, l'efecte cultural de la nostra televisió és minso, per no dir pràcticament nul.

Però n'hi ha més. Fets també recents han posat de manifest la nul·la sensibilitat dels dirigents de TV3 i l'absolut menyspreu a la normativa legal. M'explicaré, i m'explicaré amb un exemple que em resulta trist de plantejar, però que posa clarament de manifest el que estic dient. Aquest exemple és la transmissió que es produí d'una baralla de galls, que tingué lloc fa pocs mesos en algun indret de Catalunya. Vostès diran que aquesta és una observació sense importància, i a mi em sembla que la té, i que la té màxima quan estem parlant de sensibilitat cultural d'un poble. Efecte de normalització lingüística negatiu, pensem nosaltres, però és que, a més, cal recordar que les baralles de galls són prohibides i que, per tant, amb aquesta transmissió, el que s'ha fet és difondre unes activitats que, almenys, són il·legals i que, malauradament, estan incontrolades. I ens podríem preguntar si es tracta d'un error, d'un desconeixement, d'un incident sense importància... No

res, d'això. El comentarista ens ho va aclarir durant la transmissió, tot recordant als televidents que activitats com aquestes són prohibides per la llei, però que, atès que les autoritats es mostraven tolerants, es podien veure a diversos llocs de Catalunya. Faltava simplement la relació dels llocs i els horaris.

I sorprèn més aquesta manca de seny o, millor dit, aquesta conducta irresponsable, quan és ben sabut que des de la Generalitat, a través del Consell Executiu i a través d'aquest mateix Parlament, s'estan empenent i portant a terme iniciatives conduents a la protecció dels animals, a la protecció dels nostres paratges naturals i també per limitar la realització d'espectacles cruels i incults.

En un altre ordre de coses, encara que sigui per sobre, no puc deixar de referir-me al creixent corrent d'opinió que afirma la dependència de TV3 d'institucions i de persones alienes a l'ens. En aquest sentit, són significatives les protestes que el Grup Socialista presentà en forma de preguntes a les dues darreres sessions informatives amb el Director General de la Corporació, i que palesaven una discriminació de la qual ja s'han fet ressò alguns diaris i algunes emissores de ràdio a Catalunya, i que tingué una expressiva mostra amb motiu de l'estada de Ses Majestats els Reis, a casa nostra.

Per últim, no em queda cap altra alternativa que reflexionar sobre el fet de la discriminació dels ciutadans per l'ús d'una de les dues llengües emprades a Catalunya. Al marge de consideracions en el sentit que el català pugui avui ser encara discriminat, el fet que comento ara i aquí és un fet que reflecteix la discriminació que, en sentit contrari, es produeix a TV3. Estic parlant de la discriminació dels castellanoparlants, i els asseguro, senyores i senyors Diputats, que ho faig amb gran sentiment, perquè, com en el cas del marit burlat, el millor fóra que no s'hagués produït, i que, si s'hagués produït, que ningú no se n'hagués assabentat. És, però, impossible ocultar quelcom que es va produir a la vista de tots els televidents que teníem l'aparell connectat el dimecres 5 de juny, abans del *Telenotícies vespre*. En aquell programa, senyores i senyors Diputats, es va privar de concursar una senyora pel sol fet que no era capaç d'expressar-se en català, i en una mena d'infortunat escarni, se l'emplaçà perquè concursés uns mesos després, quan hagués après el català tot seguint un curs per a adults.

M'estalvio els comentaris i qualificatius perquè, com és habitual en el nostre Grup, volem que les nostres aportacions siguin constructives, i no seré jo qui caigui en la crítica demagògica. Però cal manifestar que amb conductes com la ressenyada no estem contribuint a crear harmonia, ni estem contribuint a crear convivència, ni és així com aconseguirem que la gent s'integri i arrel·li entre altres, ni contribuïm d'aquesta manera, o per ser més clars, ho fem en forma negativa en l'operació «Catalunya enfora», que ens ha de fer més respectats i més estimats per les altres comunitats autònomes de l'Estat.

Recapitulant, TV3 no és la televisió modèlica que ens describia el President Pujol en el seu discurs del 10 de setembre del 83, que subscriu plenament. TV3 avui no compleix bé la tasca de normalització lingüística; TV3 avui té una programació fonamentalment pobre en temes de cultura; TV3 avui no actua com una televisió independent, i, per últim, i encara que sigui accidental i tant de bo que no tornés a passar mai més, en ocasions, no facilita la convivència de les diferents comunitats

de parla diferent a Catalunya. Quan tenim a les mans un instrument d'impacte tan gran com és un canal de televisió, cal que afinem molt a l'hora de marcar les línies d'actuació, perquè, per bé o per mal, l'efecte multiplicador del mitjà és tal que una política, fins i tot unes accions desafortunades poden tirar per terra l'esforç d'anys en el camp de la normalització. Que no es vulgui minimitzar aquest fet; que no es vulgui dir que són incidents imprevisibles. Aquest no és un problema de presentadora ni de director de programa. Aquesta és una responsabilitat que abasta el màxim nivell dins de la Corporació, i sospito, senyores i senyors Diputats, que guarda molta relació amb el principi de Peter i el Director General de l'ens, senyor Granados.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Rigol té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Rigol) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, quant a la normalització lingüística, senyor Romera, que, com vostès saben, és un dels objectius fonamentals d'aquesta Cambra i del Govern de la Generalitat, sobre el qual no podem jugar gaire amb filigranes dialèctiques perquè el problema el tenim, i el tenim a sobre, i vostès saben que és d'una gran actualitat avui, convindria recordar allò que ha estat un esforç conjunt de tots plegats, en el qual estem units tots, que és el següent : aquesta Cambra i el Govern de la Generalitat actua, quant a normalització lingüística, seguint escrupolosament la llei, entenent per la llei la Constitució, l'Estatut i la Llei de Normalització Lingüística.

Segon punt. Com que la llengua és un patrimoni de tota aquesta Cambra i absolutament de tots els Grups, que representen la totalitat del poble de Catalunya, nosaltres seguim sempre un criteri polític d'absoluta consensuació de tot el que és aquest procés, que és un procés dinàmic. És un procés dinàmic, i per això, d'aquí no ens bellugarem.

Nosaltres volem que tot allò que sigui el progrés de la nostra llengua sigui fet pel conjunt de representants de tot el ventall de forces polítiques parlamentàries de Catalunya. I aquestes lleis i aquest consens ens porten a defensar, no les actituds personals que cadascú de nosaltres voldríem, sinó els punts de coincidència de tots plegats. I aquests punts de coincidència se centren en el bilingüisme, que vol dir que tothom, a Catalunya, pugui entendre i parlar les dues llengües : la que és pròpia de Catalunya, el català, i, l'altra, que és oficial amb el català, que és el castellà.

I vostès saben que això no s'assoleix des d'un punt escèptic, sinó que s'assoleix des d'un grau considerable d'inferioritat del català. I permetin-me que digui una obvietat : tots els ciutadans de Catalunya se saben expressar en una llengua, la castellana, però no tots els ciutadans de Catalunya poden exercir el seu dret d'expressar-se en català. I aquest és un dels objectius que ha assumit aquesta Cambra : posar les dues llengües en igualtat de condicions, tant d'una manera activa com passiva.

I aquesta és la línia de tots els Grups polítics, i aquesta és la línia de tots els òrgans en els quals influeix el Govern de la Generalitat.

Nosaltres creiem, a diferència de vostè, que TV3 és una bona televisió, senyor Romera. Nosaltres creiem que el que

està fent TV3, des del punt de vista de normalització —i no li negaré que algunes vegades, la correcta expressió, lingüísticament parlant, del català, no es fa alguna vegada, però tot i això, nosaltres podem dir que ha estat l'òrgan de màxima difusió de la llengua, que per a vostè i per a mi és un dels eixos fonamentals dels nostres valors culturals. I si ha pogut arribar, el missatge de catalanitat, amb normalitat, a tants i tants indrets de Catalunya que estaven, d'una manera o d'una altra, marginats d'aquest procés, ha estat fet a base de TV3.

Per tant, nosaltres defensem això com a un eix bàsic i, tot i que en qualsevol organització hi pot haver defectes —perquè vostè està en càrrecs de responsabilitat allà on sigui, i jo també, i que hi podrem trobar algunes disfuncionalitats en cada una de les organitzacions en què nosaltres som responsables, en podrem trobar—, vostè sap que l'eix fonamental de TV3, que és fer arribar una televisió oberta a tothom i que pugui entrar a tots els indrets sociològics de Catalunya, això es fa. Això es fa, i com que el que estem discutint de normalització lingüística és un eix fonamental de la política de tot aquest Parlament, qualsevol crítica s'ha de situar en el nivell on s'ha de situar, i si vostè vol fer una crítica sobre aspectes secundaris, faci una crítica sobre aspectes secundaris, però entenguem que TV3, que és feta de l'esforç de tots nosaltres, és una televisió que arriba als indrets on ha d'arribar.

Sapiguem que en la mateixa TV3 hi ha d'haver aquell criteri bàsic de compensació. En aquest sentit, nosaltres creiem que el bilingüisme, assumit d'aquella manera que en principi donem per suposat que el català i el castellà són llengües que es poden entendre mútuament amb una certa facilitat avui, aquí, a Catalunya, això es dona a TV3, que quan una persona parla en castellà en públic, perquè és la seva llengua natural d'expressió, també l'altre pot entendre que, explicant-li el català, el pot entendre, i aquest és un criteri que nosaltres assumim i defensem perquè és el punt de convivència bàsic i normal que hem acceptat en el nostre país. Pensem que això es dona. Però, si en un moment determinat, hi ha un concurs sobre paraules exactament que són en català, i en aquell moment, doncs, no es pot, realment, accedir, no perquè sigui una discriminació, sinó perquè en aquell moment s'està fent un concurs sobre paraules en català, entengui que aquesta irregularitat s'ha de saber superar amb la bona convivència i amb el sentit obert de tothom.

Jo espero, senyor Romera, que vostè sàpiga entendre que el sentit de convivència exigeix aquesta actitud oberta de saber entendre que, quan hi ha moments contradictoris, la bona voluntat de tots plegats, que és el que ens les fa superar, i així ho espero de vostè.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Romera vol tornar a prendre la paraula?

El Sr. ROMERA : Sí, senyor President. A mi em complau, em complau tremendament que pel que fa referència als principis, l'Honorable Conseller i jo mateix estiguem totalment d'acord. Jo mateix he explicat, al principi, durant la meua intervenció, que el fet, la possibilitat que el nostre sigui un país bilingüe i que utilitzi amb absoluta independència els dos idiomes, les dues llengües, tenia dos canals : un era la televisió i l'altre era l'ensenyament. Fins i tot he matisat quin era qualitatiu i quin era quantitatiu; és a dir, que hi ha una absoluta coinci-

dència quant al camí a seguir. Amb el que no estic d'acord és que un instrument tan important com és un canal de televisió s'estigui utilitzant —amb tots els recursos i totes les possibilitats que té— per fer una bona tasca.

Això del camp lingüístic, d'una part —i no ho dic jo, no ho dic jo, que, malauradament, no sóc un lingüista, sinó que ho diuen persones molt més qualificades, i jo podria esmentar, com a mínim, dos Illustres Diputats d'aquesta Cambra que donen suport al Govern, i que estan totalment d'acord que, lingüísticament, la televisió no va més enllà de...

Però em preocupa molt més el tema cultural. En el tema cultural, jo no tinc el propòsit d'allargar-m'hi massa, però fins i tot ha sortit a tots els diaris que els índexs d'audiència dels programes són de programes estrangers que, a més, culturalment, no signifiquen res, ni aquí ni en el seu país d'origen; és a dir, no es fa una televisió culturalment rica, no es fa una aportació cultural.

Bé. Jo li he plantejat quatre temes, que he tractat de... Crec que he dit, resumint, que he plantejat quatre temes : un era la dependència, diguem, la no neutralitat de televisió; l'altre era la qualitat d'aquesta televisió, l'altre era la discriminació, i un altre, que era un tema de responsabilitat.

Vostè m'ha contestat a la qualitat, i dins de la qualitat, s'ha centrat en un sol tema, que ha estat la lingüística. Ha passat per alt —o a mi m'ho ha semblat— els aspectes culturals, no ha parlat de neutralitat o de no-dependència, no ha parlat de qualitat, no ha parlat de responsabilitat. S'ha centrat en la discriminació. Però, dins la discriminació, fixi's, senyor Rigol : a mi, el que em preocupa no és l'anècdota que a una senyora, en un programa, com vostè deia, en el qual s'han de dir uns mots, etcètera, la deixin o no la deixin concursar. Podria ser un error de la presentadora. A mi, el que em preocupa, és la normativa de la casa. M'explico. Quan el senyor López Llaví, a qui no tinc el gust de conèixer, però m'imagino, segons que diu el diari, que era el director d'aquest programa, o quan «fuentes de TV3 precisaron a este diario que, si en otros programas se habla esporádicamente en castellano por parte del presentador, se debe a que los invitados no tienen residencia habitual en Cataluña, porque Cristina sabe que la norma de la casa es hablar en castellano (...)», a mi, aquí el que em preocupa no és que l'hagin deixada parlar en castellà amb una senyora o no; em preocupa el fet que, fins i tot als residents a Catalunya no se'ls deixi parlar el castellà pel fet de ser residents a Catalunya.

M'explico. És a dir, si ve un senyor de Madrid i li fan una entrevista, és normal que parli en castellà. És normal. No crec que se li ocorregués —i haig de dir que hi ha molts casos que s'han fet entrevistes i han contestat en castellà, com ha pogut passar en anglès, segons el respectiu origen; em preocupa que gent que viu a Catalunya, per principi de la casa, no se la deixi parlar en castellà. Però, bé, no vull insistir més en aquest tema; simplement, deixar constància que vostè només ha parlat d'aquest, que els altres tres temes no els ha tocats i que, per a mi, els quatre tenen prou importància.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. Senyor Romera, escolti, vostè sap el que està passant, amb el català,

en aquest país? Vostè sap que l'hem de defensar molt, tots plegats, perquè les agressions vénen de totes bandes? Ho sap, això. Per tant, jo espero que vostè i jo ens trobem junts, com ens hem trobat sempre, defensant el català, perquè, de debò, necessito el seu esforç més que mai.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre l'ajustament de les actuacions i les manifestacions
dels alts càrrecs a la normativa vigent**

El Sr. PRESIDENT : Bé, cap més intervenció? (*Pausa.*) Passem ara a la interpellació següent, que és la que es fa al Consell Executiu sobre l'ajustament de les actuacions i les manifestacions dels alts càrrecs a la normativa vigent, que formularan els Diputats senyors Domènec Romera i Jorge Fernández, del Grup Popular. Per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Romera. Prego la Cambra que guardi silenci.

El Sr. ROMERA : Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, «legislar no es, en último caso, sino una construcción de la convivencia». Això ens deia el Rei en aquesta mateixa Cambra, el passat dia 14 de maig, i a mi, particularment, em sembla que aquesta és una idea positiva de la funció que ens correspon realitzar.

No contemplem les lleis com quelcom de coercitiu, de què cal posar-se a aixopluc, sinó com una manera de col·laborar en la construcció de la convivència entre nosaltres mateixos, com un instrument regulador i distribuïdor de justícia i d'harmonia entre les diverses comunitats que componen el nostre pluralisme social.

És cert que les lleis es converteixen en la salvaguarda d'aquesta convivència, perquè seria massa demanar que es pogués deixar a mans de l'individu —que no som àngels— la interpretació i els límits que cal posar a la nostra llibertat individual.

Les lleis són, doncs, quelcom que cal acceptar com un fet positiu i necessari per tal de millorar i garantir les relacions entre nosaltres, i no caldria haver d'insistir en l'obvietat que les lleis es fan perquè es compleixin, i que en l'elaboració de lleis justes i en el compliment d'aquestes ha de trobar la màxima satisfacció el poder legislatiu, l'executiu i, fins i tot, el judicial.

I aquestes idees, que són al mateix temps —penso jo—, d'una gran importància i d'una gran simplicitat, es troben recollides en el preàmbul de la Constitució, paràgrafs primer i tercer, quan diu : «La Nació espanyola, amb el desig d'establir la justícia, la llibertat i la seguretat, i de promoure el bé de tots el que la integren, en ús de la seva sobirania, proclama la voluntat de consolidar un estat de dret que assegurí l'imperi de la llei com a expressió de la voluntat popular.» Normes fonamentals d'aquest estat de dret són la Constitució i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, sobre els que tornaré més endavant.

Si les lleis obliguen tothom, no cal dir que ho fan d'una manera especial en el cas d'aquelles persones que, per raó del seu càrrec, posició i representació, tenen una responsabilitat superior a la del ciutadà mitjà, i no cal que m'estengui ara en el valor de l'exemple en què, sens dubte, coincidiríem tots els membres d'aquesta Cambra.

Cal dir, però, que hi ha un cas en què les actituds i les manifestacions del ciutadà han d'ajustar-se a una escrupolosa observança de la normativa legal; aquest cas es dona quan aquell —el ciutadà— ocupa un càrrec de responsabilitat en el si de l'administració pública, perquè a l'obligació intrínseca i a l'esmentada raó d'exemplaritat cal afegir el fet que existeixi dependència de l'individu respecte a l'Administració de l'Estat —sigui central o autonòmica— de què emanen tals lleis.

Aquesta actitud de respecte obligat a les lleis dels càrrecs públics, fins i tot en el que fa referència a les seves manifestacions, realitzades, naturalment, en l'exercici del seu càrrec, no està renyida, però, amb el fet que aquesta mateixa persona pugui opinar allò que millor li sembli en l'àmbit de la seva vida privada, tot i reconeguent com resulta de difícil establir els límits entre aquesta i la pública.

El Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és un alt càrrec administratiu, amb la missió, que li encomana el Consell Executiu de la Generalitat, de fer una televisió —cito textualment— «que serveixi els interessos del poble de Catalunya». Una televisió que nosaltres entenem que ha de ser pública i plural en els seus criteris informatius, al marge de qualsevulga manipulació d'institucions o de partits polítics. La tasca de la Direcció General de TV3 ha de ser una tasca professional, de caràcter apolític i apartidista, i qualsevol incompliment d'aquestes premisses ha de ser interpretat com una falta greu de gestió, atribuïble a la ignorància o a la incapacitat, si volem judicar-la benèvolament, perquè seria molt pitjor constatar que un instrument de tan important naturalesa com és TV3 pogués estar, com a voltes alguns pensen i manifesten, al servei d'un partit o dels homes d'aquell que avui ocupen càrrecs importants en l'administració autonòmica.

Doncs, bé, senyores i senyors Diputats, el Director General de la Corporació Catalana, en la seva compareixença en la Comissió de Seguiment de l'Ens el passat dia 6 de juny va cometre, almenys, dues —diguem-ne— infraccions «legals», entre cometes, que ens fan dubtar seriosament respecte a l'encert que el Consell Executiu va tenir en el seu nomenament.

La primera es concreta en el reconeixement que TV3 no respecta la normativa que regula la publicitat en televisió, és a dir, que comet abusos publicitaris. Un periodista va recollir la sessió informativa en una crònica de què recullo el següent paràgraf : «se extrae la dolorosa moraleja que TV3 está cayendo en ciertos tics de los que critica a Televisión Española, como el de los abusos publicitarios, a parte de algún desplante del señor Granados, muy del señor Calviño. En la sesión salieron a flote las citas a marcas de cavas y diseños de modas en el *Show* de Casas, los anuncios editoriales del médico de *Curar-se en salud* y la tira de cortes en *Dallas* para cuñas de anuncios, cuando la reglamentación solo permite una raja. Pero, lo chocante fué cuando Granados se extrañó de que tales excesos vulneraran su propia normativa, y de ahí se dedujera que *Tres i l'Astròleg* no es un programa de patrocinador, como todo hace creer, sino que sus *spots* de reconstituyente ocupan esa posición privilegiada dentro de los textos informativos por su cara bonita.»

A mi em sembla que, que es puguin publicar notes d'aquesta naturalesa sense una rectificació rotunda per altra part, a mi, em sembla un tema greu, em sembla un tema molt greu. Però, el pitjor, no obstant això, es produeix quan el Director General admet que les infraccions es produeixen i prova justificar la

seva actitud tot dient que ell no comparteix els criteris de la normativa actual i que, d'altra part, saltant-se-la es millora la rendibilitat de l'ens.

Vostès recordaran el que dèiem respecte a la funció conviencial de les lleis al preàmbul de la Constitució, el valor de l'exemple i de la responsabilitat del gestor públic. El senyor Director General de la Corporació Catalana sembla que res d'això no l'importi, perquè no puc pensar que sigui tan negat que no se n'adoni, i cal pensar, doncs, que no està preparat per assumir tan alta responsabilitat com implica el seu càrrec.

El segon incident que es produeix en el si de la dita Comissió és de diferent natura i esdevé quan el Director General aprofita la resposta a una pregunta, i sobretot, la contraresposta quan ja no hi ha dret a rèplica, per donar una classe de dret constitucional des de la inconstitucionalitat als Diputats assistents a la reunió introduint un tema eminentment polític de tipus diferent a allò que se li pregunta, i que estava —per no dir que estava en contraposició— en les seves competències com a Director General, a les quals s'hauria de cenyir en la dita Comissió.

Aprofita per repetir diverses vegades que «Catalunya és una nació» i reprèn el Diputat que els parla dient-li que no vol comprometre's, quan li recorda que les seves manifestacions són inconstitucionals i no estatutàries. Una impertinència i una provocació, però jo ho estic de compromès i no solament amb la gent que m'ha votat. El meu compromís és més profund, perquè s'arrela en la ferma voluntat de treballar per Catalunya presa molt abans de la meua participació en la vida política, una Catalunya el contingut de la qual em preocupa molt més que el nom del continent, perquè jo no entraré en la inútil cursa d'un catalanisme que es mesura, a voltes, més per les paraules que pels fets, i que ens obligaria en primer terme a posar-nos d'acord sobre el sentit de les paraules.

Una ponència dita «constitucional», formada per 9 entre els millors constitucionalistes del país, va dictaminar després de mesos de treball —i fa tan sols set anys, res per la història d'un país— que érem una nacionalitat, i així consta en la Constitució —preàmbul i article segon— i en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, ben conegut per tots nosaltres, que comença dient «Catalunya com a nacionalitat».

No som nosaltres els representants d'aquella ciutadania que fa sis anys aprovava per referèndum, 25 del X del 79, aquest Estatut? Siguem seriosos, siguem conseqüents i responsables, i sobretot no confonguem la gent : una cosa són les manifestacions al carrer i, l'altra, i molt diferent, la necessària prudència política dels que hem acceptat responsabilitats polítiques. Per a nosaltres —em cito a mi mateix— Catalunya, governant-se dins de l'estructura d'un Estat de les autonomies, d'un Estat federal, d'un Estat amb l'Administració descentralitzada o de qualsevol altra forma de govern que ens inventem, serà una comunitat dependent —que no submissa, ni sotmesa— si viu a Espanya i per Espanya, i això sense renunciar a les més altes cotes d'autogovern i sense renunciar tampoc al més encès catalanisme perfectament compatibles amb la voluntat de —sense permetre que disminueixi el nostre esperit universalista— sentir-nos part inseparable d'Espanya.

Això seria, a judici meu, un nacionalisme integrador, aquest és el nacionalisme català pel qual jo aposto. Em temo que el senyor Director General donava al mot nació el sentit d'una co-

munitat que posseeix els atributs que corresponen a l'Estat : fronteres, exèrcit, relacions exteriors, legislació laboral pròpia, aranzels, moneda i un llarg etcètera. És el nacionalisme independentista. La meua seria la Catalunya nacionalitat o nació cultural, l'altra seria la Catalunya nació-Estat.

M'agradaria que, avui o un altre dia, els Grups polítics que no ho han fet ens expliquessin quin dels dos models fan seu. Mentrestant, els demanem, senyors del Consell Executiu, que exigeixin al senyor Director General que faci una bona televisió, que lluiti per l'existència d'un fet diferencial cert —lluita que fins avui no encertem a veure, com hem dit abans—, que sigui curós en el compliment de la normativa vigent i que, quan hagi de donar comptes de la seva gestió o es manifesti com a Director General, sotmeti les seves manifestacions als criteris que, sobre els temes objecte de debat, s'estableixen a la Constitució, a l'Estatut i a la resta del nostre ordenament jurídic, alhora que guardi el degut respecte en les seves manifestacions i en to en què aquestes són fetes als qui en compliment de la nostra obligació li demanem comptes de la seva feina.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller, senyor Alavedra, vol parlar?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra) : Senyor Romera, en primer lloc dues molt petites consideracions en resposta a la seva important —jo diria que ampullosa— interpellació.

Quant a la pregunta concreta que vostè fa al final de la seva interpellació, és evident que la normativa legal està per sobre de tots nosaltres, per sobre de tots els ciutadans, i els obliga, obliga tots els ciutadans i també, i d'una manera especial, els qui ocupem càrrecs públics i també els ciutadans. Amb això hauria respost a la seva interpellació.

Però, una altra petita consideració : en una interpellació sobre normes de publicitat de TV3 jo em nego, d'una manera clara, a entrar en una definició de «nacionalisme», discutir el catalanisme de vostè o el del senyor Granados, i passo a parlar de les normes de publicitat de TV3.

Les normes reguladores de l'emissió de publicitat de la televisió de Catalunya han estat dictades pel Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en virtut de les facultats que la llei dona al Consell d'Administració de l'ens. Aquestes normes són de caràcter intern, senyor Romera, sense projecció ni publicació en el DOG. Per tant, en tot cas, un primer aclariment : no estem parlant aquí de l'imperi de la llei, no estem parlant de la normativa legal, estem parlant d'unes normes que, evidentment, s'han de complir, però d'unes normes, d'unes normes de funcionament.

Foren aprovades el 16 de gener del 84, tot just havia començat l'emissió de TV3 i tenien —i així es varen aprovar— un caràcter netament experimental, perquè no se sabia l'evolució que tindria la publicitat de TV3. És evident que aquestes normes s'han d'anar posant al dia; així ho ha entès el Consell d'Administració, que creiem que ha actuat de manera prudent en aquesta qüestió fent complir les normes, però adaptant-les a la situació canviant de la publicitat a TV3. Les normes han sofert modificacions, i això és el que volia dir el senyor Granados en la seva sessió de Comissió, perquè aquestes normes han estat modificades pel Consell d'Administració el 21 de novembre del 84, el 10 de març del 85 i una última modificació va

tenir lloc en la reunió del Consell d'Administració d'ahir.

El Consell ha suspès aspectes concrets d'alguna norma per facilitar el funcionament d'alguns programes en marxa, amb patrocinis d'indole diversa. En l'actualitat, la direcció de TV3 està estudiant la realitat, preparant una modificació total de les normes per sotmetre al Consell d'Administració. El que ha de quedar clar —i amb això contesto l'aspecte concret de la seva interpellació, i vostè comprendrà que no el vulgui seguir en els altres aspectes que vostè ha defensat en la defensa de la seva interpellació— és que la intervenció del Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió davant la Comissió de control parlamentari, d'aquesta intervenció no se'n pot deduir que estigui incomplint cap norma legal, ni faltant el principi de legalitat vigent, al qual evidentment ni vostè, ni jo, ni el senyor Granados podem faltar.

Les normes de publicitat emanades del Consell d'Administració van ser dictades en el moment de néixer la televisió, s'han anat posant al dia, s'aniran posant al dia, es modificaran, perquè l'objectiu és fer evidentment una televisió institucional però, al mateix temps, hi ha la necessitat —que molt sovint defensem tots en aquest Parlament— que TV3 costi els menys diners possible de subvenció pública a la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Romera vol tornar a intervenir?

El Sr. ROMERA : Molt breument, senyor President. Senyor Macià Alavedra, vostè ha qualificat d'«ampullosa» la meua intervenció, jo no qualifico la seva, m'ha semblat prudent, més ben dit, la qualifico, m'ha semblat ponderada, prudent, agradable i, com ens té acostumats, seriosa. El que passa és que no coincidim, perquè vostè diu que el Director General no ha infringit la normativa legal i el mateix Director General —llegeixi el *Butlletí* de la Comissió— admet que sí, i que ho ha fet perquè creu que no és justa, no és adequada, no és adient, i que, a més, l'ajuda a millorar la contraexplotació. A mi, si això fos una societat anònima, perdoni, em refereixo amb capital privat, em semblaria malament, em semblaria malament, però forma part una mica de la defensa que fa la mateixa gestió, però en el cas d'un ens públic em sembla absolutament fora de lloc.

Però, en qualsevol cas, em sembla que coincidim en un tema, és quan vostè diu «tots estem d'acord que es compleixin les lleis». Miri, aquest és un tema important que no sé si val la pena —i penso que sí—, dedicar-hi tres minuts, perquè em sembla que un país que no compleix les lleis és un país desmanegat, i aquest —i quan parlo de país podria estar parlant de Catalunya i podria estar parlant també d'Espanya, però si em permet el senyor President, només durant dos minuts, m'estenc una mica en una reflexió sobre aquest tipus—, al nostre país no s'estan complint les lleis, sovint, i això vol dir que el país pot estar en el camí de tenir una malaltia, com han tingut altres països d'Europa, de difícil cura.

Quan el legislatiu per un cantó pensa què és el que li convé al país i emet unes lleis, uns decrets, una normativa, etcètera, però que no té res a veure que els ciutadans l'acceptin i després no la compleixen, i sobretot quan l'Administració no exigeix aquest compliment —ja no dic si el poder judicial després no condemnés les infraccions, però ja no hi entro, aquí. Quan això passa el país no va prou bé, però quan a més són els mateixos

càrrecs públics els que no compleixen la normativa i se n'envaneixen, aleshores el tema és molt més greu.

Jo simplement li volia puntualitzar això, perquè és que em sembla que en el fons la interpellació planteja dues qüestions : s'està d'acord que es compleixi la Llei? I em sembla que vostè ha contestat que sí. I la segona és : s'està d'acord que les manifestacions dels alts càrrecs administratius s'ajustin també a la normativa legal? I em sembla que s'ha dit que sí. En el que no ens posem d'acord, i no sé perquè, perquè no hauria de ser tan difícil, és en si s'han complert o no s'han complert quan el mateix Director admet que no s'han complert.

Res més, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyor Romera, en la pregunta concreta de la interpellació vostè ha dit que ja li he contestat que sí, que la normativa legal s'ha de complir. No veig què li hauria pogut contestar de diferent, d'altra banda, però continuo creient que vostè, en el plantejament que fa, confon la normativa legal, que ens afecta tots i que ens obliga tots, amb el que són unes normes de funcionament intern en temes de publicitat que es van posant al dia pel Consell d'Administració que, segons la normativa legal, és qui té les facultats per posar-les al dia.

Moltes gràcies, senyor President.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Formació dels Futurs Professionals d'Infermeria

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem ara, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que és al Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Formació dels Futurs Professionals d'Infermeria, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Pilar Ferran, del Grup Socialista. Perdó, em permet un moment, senyora... abans aquesta Moció ha estat lleugerament retocada d'estil per les oficines corresponents de la Cambra i la senyora Diputada em permetrà que el senyor Secretari la torni a llegir en la seva forma...

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació dels futurs professionals d'infermeria. El Parlament acorda :

»1. Que dins un mes el Consell Executiu ha de publicar el Decret de Creació del Consell Coordinador de la Formació Sanitària a Catalunya.

»2. Que en el curs 1985-86 s'ha d'aplicar gradualment la reestructuració necessària a les escoles d'infermeria i que s'integrin a la universitat que pertorqui les que depenen de l'Institut Català de la Salut.

»3. Que dins un mes l'Institut d'Estudis de la Salut ha de retre comptes al Parlament de la programació dels cursos de formació continuada per a infermeria, d'acord amb els objectius de desenvolupament de la política sanitària.»

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Secretari. La Il·lustre Diputada té la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. FERRAN : Senyor President, dir que s'accepten

aquestes esmenes tècniques lingüístiques que s'han presentat.

Bé, senyor President, senyores i senyors Diputats, fa quatre mesos, el 28 de juny exactament, es presentava a aquesta Cambra la interpellació sobre el tema aquest de la formació dels futurs professionals d'infermeria, per tant, passat el període de vacances i pel temps que fa potser no ens recordem de les argumentacions que en aquell moment es van posar. Permeti'm una breu pinzellada dels aspectes en què argumentàvem aquesta interpellació. Es tractava, en primer lloc, de constatar la situació en què es troben les escoles d'infermeria que pertanyen a l'ICS, a l'Institut Català de la Salut, i també de conèixer les intencions del Consell Executiu quant a la formació continuada dels actuals professionals d'infermeria. Aquests eren els dos eixos principals d'aquella interpellació.

La situació en què es troben, i es trobaven encara aquestes escoles de l'ICS, és que estan adscrites a un hospital, que el director de les escoles no és un professional de la infermeria, que el professorat, la majoria de professors són metges adscrits als respectius hospitals, que aquestes escoles no tenen un pressupost propi i que el nombre d'alumnes d'algunes d'elles també qüestiona la seva existència. Dir també que aquests fets que estic anunciant aquí figuren, per al coneixement del Departament de Sanitat, en una carta dirigida al Departament pel Vice-rector de la Universitat de Barcelona en què, parlant de l'Escola de Bellvitge, diu, textualment: «El deterioro en el desarrollo de sus actividades, cuya causa es la carencia de plantilla de profesores» i parlant de la de Tortosa diu: «Está por debajo de los mínimos de estudiantes exigido por la legislación vigente.» Per tot això —i ens sembla que per a una millor coherència—, la proposta i el punt de la Moció que aquí es porta és dir que cadascú faci el que ha de fer, és a dir, que l'ICS s'ocupi de la sanitat i que la universitat s'ocupi de la formació dels professionals. Ens sembla que, per coherència i per constatació de tot això, un dels punts d'aquesta Moció és dir que aquestes escoles siguin integrades en les respectives universitats.

L'altre punt de la Moció fa referència que es creï, és a dir, surti a la llum l'anunciat conegut —ens en va parlar també el senyor Conseller d'Ensenyament el mes de juny— d'un projecte de decret que figura ja la seva redacció en el Departament d'Ensenyament i en el Departament de Sanitat sobre la creació d'un consell de coordinació entre Ensenyament i Sanitat, consell que es tracta que conjuntament s'informi i es dictamini, facin propostes, es coordinin ambdós Departaments, sobretot, pel que fa a les pràctiques dels estudiants d'infermeria. A més a més, aquest consell contempla un altre aspecte que ens sembla molt positiu, que és la participació de professionals solvents en aquests moments en el camp de la infermeria, la participació en unes comissions específiques, que també contempla aquest projecte de decret, i que tothom hi està d'acord —dic tothom en el camp dels professionals, en el col·lectiu del partit en nom del qual parlo ens sembla que és un projecte que si està fet, està redactat, el senyor Conseller d'Ensenyament ens en va parlar aquí que ell hi estava molt d'acord, no entenem per què aquest decret, doncs, si fa tant temps que està fet encara no ha sortit. Per tant, el que demanem també en aquesta Moció és que aquest decret, que ens sembla a tots tan bé, per què no surt?

El tercer punt d'aquesta Moció va molt lligat a l'anterior,

perquè si surt aquest decret, un dels temes que contempla és que precisament es lliguin, es garanteixi aquesta formació continuada de la infermeria, però que es tingui en compte que en aquesta Moció diem que la formació continuada de la infermeria no sigui com aquests cursets que recentment aquests dies hem rebut el fulletó de la programació de l'IES, de l'Institut d'Estudis de la Salut per al període 85-86 i que parla d'una sèrie de cursets, potser molt interessants i sense desmillorar-los, per dietètica, alta tecnologia, si volen, coses ben interessants. No es tracta de fer cursets d'una manera esporàdica, es tracta que, globalment —si és veritat allò que ens deia ahir o abans d'ahir el senyor Conseller d'Ensenyament, si de veritat es vol canviar el circuit de l'atenció sanitària, si es vol de veritat millorar la qualitat dels professionals de la sanitat, si tot això és cert—, cal reciclar tots aquests professionals. El que demana aquesta moció és, precisament, que l'IES faci i ens presenti, en aquest Parlament, un projecte, un pla, un programa de com reciclar, de com tenir actualitzats i preparats i aptes per a aquest canvi d'actitud i d'atenció a tots els usuaris dels serveis sanitaris a Catalunya.

Per tant, no entendríem..., i sembla, i se m'ha anunciat i se m'ha comentat que no prosperarà aquesta Moció, potser en el transcurs d'aquest debat canviï tot això, que aquestes intencions no siguin veritat, però s'ha anunciat que no s'està d'acord amb l'aprovació d'aquesta Moció, coses que semblen tan coherents, llavors, encara entenem menys el discurs del senyor Conseller de Sanitat. Si això es vol fer, com es pot portar a terme? I, en canvi, mentrestant, aquests dies tinc coneixement que el director fins ara de l'Escola de Bellvitge ha renunciat, se li ha proposat per primera vegada a una infermera que accepti la direcció d'una escola d'infermeria, se li ha demanat, a més, que confeccioni un pressupost per a aquest any. Bé, són tres punts que nosaltres dèiem a la interpellació de juny, perfecte. Potser hauria fet algun efecte aquesta interpellació, llavors per què no s'accepta ara la Moció? O per què no hi ha intencionalitat? Potser s'accepti, ara potser canviï. Per tant, dirigit en aquest cas als senyors de Convergència i Unió que són dels qui depèn l'aprovació d'aquesta Moció, esperem que el que s'aprovi aquí dins es faci a fora, o el que es faci a fora sigui perquè s'ha aprovat aquí dins.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyora Diputada. No havent-hi esmenes presentades correspon als Grups que desitgin posicionar-se en relació amb aquesta Moció. Per Esquerra Republicana, l'Il·lustre Diputat senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc voldria dir que m'ha sorprès molt la intervenció de la Mesa rectificadora, o matisant o perfeccionant un text de la senyora Diputada que ha presentat la Moció, sense abans haver-li presentat a ella, i sense que, abans, la senyora Diputada hagi pogut fer la defensa de la seva Moció. A mi em semblaria molt normal que s'adopti com a norma que el text que es voti hagi estat sotmès a la revisió lingüística, perquè hem de vetllar per la puresa lingüística, però no apriorísticament fer les esmenes necessàries i —repetixo— abans que el Diputat o la Diputada interpellant hagin tingut coneixement d'aquestes modificacions.

D'altra banda, a mi em sembla que, dir «que dins un mes el

Consell Executiu faci tal cosa» o dir «que en el termini d'un mes el Consell Executiu faci tal cosa», és molt més correcte i inqüestionablement és molt més precís «que en el termini d'un mes». En el termini d'un mes és fins als trenta dies, «dins d'un mes» pot ser els 29, els 30, els 31, i canvia totalment el sentit. D'altra banda, hi ha també la mania d'alterar lingüísticament imperatius, com «s'apliqui», o subjuntius, depèn dels casos, passant-los a un futur. No sé que hi hagi una norma Fabra que recomani, ni tan sols, o almenys que exclogui l'aplicació dels subjuntius i, per tant, és igualment correcte i ha de ser acceptat com a text.

Bé, dit això, passem al tema que ens porta la Moció, jo, sincerament, com que és una moció d'una interpellació que es va presentar el mes de juny he hagut de rellegir el text de la interpellació perquè ja gairebé no me'n recordava, i ara se'ns demana la posició dels Grups i com que veig que no hi ha una intervenció en contra de la Moció, suposo que és que el Grup que dóna suport al Govern deu estar d'acord amb aquest text. Si no és així, doncs ja ho diran, en tot cas, jo vaig a manifestar la posició del nostre Grup.

Senyora Ferran, el punt número 2 nosaltres l'hem de votar en contra, òbviament, perquè diu que «en el curs 85-86 s'apliqui regularment la reestructuració», ja no hi som a temps, en tot cas, s'hauria de posar el 86-87. El punt número 3, per unes raons òbvies, també. Ara, el que és evident és que el primer punt el votarem molt a gust a favor, perquè diu que en el termini d'un mes el Consell Executiu publiqui el decret de creació del Consell Coordinador de la Formació Sanitària a Catalunya. Ja que això és una interpellació que va ser substanciada el mes de juny i, per tant, es pretenia una eficàcia a partir d'aleshores d'un mes, suposo que el Consell Executiu ha tingut temps de sobres per dictar el que hagués de fer, per publicar el decret, d'altra banda crec que està preparat i, en tot cas, el Grup que dóna suport al Govern ens ho dirà, i, per tant, havent transcorregut tant de temps pensem que el punt número 1 és perfectament vàlid.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Voldria significar aquesta Presidència a l'Il·lustre senyor Diputat que abans d'iniciar la sessió aquesta Presidència tenia coneixement que la Il·lustre Diputada havia tingut puntual notícia de les esmenes que s'introduïen en la seva Moció i que, endemés, aquestes han estat presentades pels serveis tècnics. Des del respecte a les observacions que ha fet el senyor Diputat, m'ha semblat oportú fer aquest aclariment. (*Remor de veus.*)

(*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*)

Senyor Diputat...

El Sr. CLOTAS : Es tracta de correccions d'estil, no d'esmenes, com ha manifestat el senyor President abans.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per posicionar-se, en representació del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula l'Honorable Diputat senyor Espasa.

(*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. ESPASA : Gràcies, senyor President, nosaltres votarem a favor del conjunt de la Moció, i ens sembla que aquesta Moció, que ve massa tard a causa dels tràmits parlamentaris i

les vacances parlamentàries respecte a la interpellació, sí que en canvi té una oportunitat casual i que penso que val la pena d'aprofitar i és que es veu en la mateixa sessió en la que hem tingut el debat sobre política general. És a dir, que em sembla que una cosa va per l'altra. I en aquest sentit em sembla que tant la interpellació com els punts que proposa la Diputada senyora Ferran en la seva Moció són perfectament congruents, almenys des del punt de vista del meu Grup parlamentari —i crec també, òbviament, del Grup parlamentari dels Socialistes— amb el que ahir va ser un dels eixos centrals del discurs de l'oposició, de la crítica de l'oposició a l'acció política del Govern en matèria de sanitat. Aquest nus central de la nostra crítica va ser —tots ho saben— l'absència d'ordenació i de planificació en els terrenys jurídics i polítics, no en el terreny dels estudis teòrics, que n'hi ha molts, molts d'ells realment brillants i profitosos, però que no es transformen mai, o quasi mai o només en últim extrem, en norma jurídica d'obligat compliment per a tothom i el primer per al mateix Consell Executiu, per al mateix Conseller o per als directors generals, segons el nivell de la norma promulgada. I em sembla que amb la interpellació, amb la substanciació de la Moció i amb les indicacions que ens ha donat la Il·lustre senyora Diputada estem davant d'un exemple més —dels que ahir no vam poder dir, perquè encara no estàvem al davant— però un exemple més d'aquesta manca de coordinació, d'aquesta manca de voluntat d'ordenació, d'aquest actuar de forma atomitzada i de forma dispersa. Un exemple important, s'ha dit que hi ha escoles que estan per sota de mínims de nombre d'estudiants, aquest és un tema perfectament emmarcable dins d'una no-política de planificació : hi ha escoles amb nombre suficient, o potser hi ha un nombre excessiu, hi ha escoles amb nombre insuficient. Cal prendre decisions sobre això, no es pot anar deixant podrir la situació amb escoles que estan per sota mínims en el seu nombre d'alumnes. Cal tancar-les, cal fer convenis amb altres zones o comunitats per incorporar i aprofitar l'equipament, cal fer coses, no es poden deixar podrir les situacions. Ho dic perquè aquesta escola està situada —una de les escoles que no té prou nombre d'estudiants—, està situada en un extrem del territori català, a la per a alguns cinquena província. (*Remor de veus.*)

Un altre aspecte, i amb això acabo, senyor President, important i que torna, per a mi, també a coincidir, i perdoni la redundància, amb el debat d'ahir, és que, segons ens ha anunciat la senyora Diputada —jo no sé si succeirà així, veurem quin és el posicionament de Convergència i Unió—, hi haurà coincidència, però es reclamarà de nou obediència, és a dir, es farà una cosa, però no s'acceptarà que el Parlament la voti. Em sembla que l'ordre, mendicant o no, no ho sé, que ahir es va inventar el Diputat senyor Subirà, es veu que és una pràctica habitual de Convergència i Unió, amb aquesta voluntat d'hegemonisme exclusiu, que quan l'oposició té raó es dóna «la callada» per resposta, es fa el que diu l'oposició, però en cap cas no es reconeix planerament, democràticament, que l'oposició ha tingut raó.

Moltes gràcies, senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Pertoca ara la intervenció del senyor Curto, del Grup Popular.

L'Il·lustre Diputat senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO : Moltes gràcies, senyor President, senyores

i senyors Diputats.

No fa moltes hores, concretament ahir a la tarda, que en l'explicació de vot sobre el Projecte de Llei de Modificació de Fundacions Privades aquest Diputat no tenia la més mínima reserva a afirmar des d'aquesta tribuna que en les esmenes presentades el Grup Socialista havia estat coherent, havia utilitzat rigor sistemàtic i havia aportat, en definitiva, puntualitzacions objectives i precises que, salvant criteris d'aplicació i d'adequació, podien ser assumides per l'encert de la seva redacció.

Partim, doncs, d'aquest principi com a deure natural de reconèixer quan uns fets són positius, vinguin d'on vinguin, permeti'm també la Il·lustre Diputada senyora Ferran que, sense servir-me de les mateixes paraules, «coherència», «rigor», «objectivitat» i «precisió», perquè quan s'utilitzen en sentit contrari ni complau dir-les ni agrada escoltar-les, permeti'm, deia, que expliqui quins són els motius pels quals la moció que ha presentat en nom del Grup Socialista no la poguéssim assumir i que, en tot cas, podria ser conseqüència directa de la seva interpellació del dia 28 de juny de 1985.

Primerament, i en virtut del pla d'estudis que aprova i supervisa la Universitat de Barcelona, l'orientació acadèmica de les escoles universitàries d'infermeria i, per consegüent, les pràctiques que es realitzen, no són diferents segons les escoles, tal com vostè va afirmar, si tenim en compte que en totes elles existeix l'estricta compliment d'un nombre d'hores determinades per la Llei, i en objectius unificats per la Comissió, que es reuneix periòdicament per analitzar la bondat de cada curs.

En segon lloc, el nomenament de tots els càrrecs directius, entre els que es troben els directors de les escoles —contràriament també al que vostè va apuntar—, han estat designats a proposta de l'Institut Català de la Salut, però amb la conformitat expressa del rectorat de la Universitat de Barcelona, d'acord amb el reglament de l'antic INSALUD. Avui no és menys cert que el mecanisme de selecció ha estat modificat, segons paraules o manifestacions del Conseller d'Ensenyament.

Per una altra banda, el nomenament del professorat s'efectua per mitjà d'un concurs públic de mèrits, sense apartar-se de la normativa vigent i de conformitat amb les normes també que dicta la Universitat de Barcelona. La mateixa Universitat constitueix la Comissió i és, a la vegada, la Universitat la que, en últim terme, concedeix als professors el que podríem denominar la «venia docendi».

En tercer lloc, és probable, i no descartem la possibilitat que en alguns casos això passa, que apareguin interferències de les direccions dels hospitals en el normal funcionament de les escoles d'infermeria. Però és probable també que no es faci ús de l'aplicació dels principis d'autoritat, perquè, en tot cas, els òrgans directius de les escoles, si segueixen les regles docents de la Universitat de Barcelona, i respecten la normativa en vigor de cada centre, disposen de total i absoluta autonomia.

I, per últim, no compartim tampoc els criteris del seu Grup en relació amb la formació continuada. Les escoles d'infermeria, a les zones on són ubicades, promouen i desenvolupen, juntament amb altres col·lectius implicats, temes d'interès no només per als alumnes, sinó també per als professionals de la infermeria. No obstant això, i entenem també al mateix temps, que tots aquests programes seran més equitatius, fins i tot universals i progressius, quan es creï el Consell Coordina-

dor de la Formació Sanitària a Catalunya.

I, en conseqüència, i des de l'opinió del Grup Popular, aquests punts constitueixen un bloc important de discrepàncies que fan inviable la possibilitat de votar favorablement aquest punt de l'ordre del dia, que ha volgut sotmetre a la consideració de la Cambra el Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En representació del Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Carles Viñas.

El Sr. VIÑAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, nosaltres, pel que fa al primer punt de la Moció presentada per la Il·lustre Diputada senyora Ferran, els he de dir que aquest esborrany de Decret de creació del Consell Coordinador de la Formació Sanitària a Catalunya està actualment en fase molt avançada d'estudi per part de l'assessoria jurídica del Departament de Sanitat, i també per l'assessoria jurídica del Departament d'Ensenyament, tota vegada que l'esmentat Decret toca aspectes que afecten les dues Conselleries.

Quant al punt segon de la Moció, que fa referència a la reestructuració de les escoles universitàries d'infermeria, té dues vessants. Per un costat, està ja en funcionament una comissió que estudia la situació actual de les esmentades escoles, a fi de plantejar alternatives de futur pel que fa a la seva dependència econòmica i institucional, i a l'elaboració d'un reglament de funcionament homogeni per a les quatre escoles pròpies, ja que fins ara es regeixen per l'únic reglament provisional existent, que és el de l'INSALUD, tota vegada que en el moment de la transformació de les antigues escoles d'ATS en escoles universitàries no tenien transferida cap competència.

Per altra banda, i ateses les recents transferències en matèria d'universitats, i la publicació dels nous estatuts de les dues universitats catalanes, s'haurà de veure, si cal, si es pot, i si és convenient, la integració de les escoles depenents dels hospitals de l'ICS a la Universitat, tenint en compte, entre d'altres qüestions, que mentre la Universitat de Barcelona contempla la figura de l'escola d'infermeria integrada, no és el mateix pel que fa a la Universitat Autònoma. Actualment, hi ha a Catalunya catorze escoles universitàries, vuit depenen de la Central, integrades i no integrades, i sis de l'Autònoma, i de les quatre escoles del Departament, una depèn de l'Autònoma, que és la de la Vall d'Hebron, i tres de la Universitat de Barcelona, de la Central —Bellvitge, Tarragona i Tortosa.

Quant a l'escola de Bellvitge, la Il·lustre senyora Diputada ens parlava en la seva interpellació de falta de professorat amb dedicació exclusiva. Els haig de dir que, en l'actualitat, són vuit aquests professors amb dedicació exclusiva, i quant a la direcció per part de metges en aquestes escoles depenents de l'ICS, els he de dir, com ja ha anunciat ella, que el passat dia 16 dimití el director, que és metge, i en aquests moments la persona proposada, i gairebé amb tota seguretat acceptada, serà una infermera, i es dona la coincidència, senyores i senyors Diputats, que serà la primera infermera directora d'una escola d'infermeria, que és una escola de l'ICS, i que serà també la primera en tot l'Estat espanyol, on regeix l'INSALUD.

També crec interessant fer constar que l'Escola Universitària de Tortosa, de la qual la senyora Diputada qüestionava la utilitat i continuïtat, perquè només tenia vint alumnes a primer

curs, en aquests moments, i després de la nova estructuració universitària, el nombre d'alumnes matriculats està al màxim de la seva capacitat. És estrany, no obstant això, que la Il·lustre Diputada que va tenir accés a la carta que l'Excel·lentíssim senyor Vice-rector d'ordenació acadèmica va trametre al Director General d'Ordenació i Planificació Sanitària no tingués accés també a la resposta d'aquest, on s'exposava el que els acabo de dir.

I, finalment, respecte al punt tercer de la Moció, em sembla que queda contestat a bastament amb la presentació oficial de les activitats docents de l'Institut d'Estudis de la Salut, que feu l'Honorable Conseller de Sanitat el primer d'octubre d'enguany. Aquest programa docent és dividit per àrees i l'àrea quatre és la que fa referència a la formació continuada d'infermeria.

És per tot això que nosaltres votarem negativament aquesta Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Havent-se acabat el debat, convé passar ara, doncs, a la votació de la Moció.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta Moció, que es posin de peu dret.

El Sr. ALAY : Senyor President, demanem votació separada del primer punt.

El Sr. PRESIDENT : Perdó. Molt bé. Sotmetem a votació, doncs, el primer punt.

Els qui estiguin d'acord amb el text d'aquest primer punt, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text de la Moció en aquest punt primer ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Ara anem a sotmetre a votació la resta de la Moció.

Els qui estiguin a favor d'aquesta resta de la Moció que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text de la resta de la Moció ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Borsa de Barcelona

Passem ara, doncs, a la Moció següent, que és la que presenta el Diputat Honorable senyor Joan Josep Folchi, del Grup Popular.

Per a defensar-la, tinc el gust de donar-li la paraula pel temps reglamentari.

El Sr. FOLCHI : Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, ens trobem també aquí davant d'una Moció, una Moció subsegüent a interpellació, que ve de lluny, la interpellació va substanciar-se en aquesta Cambra el 28 de juny passat. Cal, doncs, recordar també en quina situació i amb quin objectiu es va presentar la interpellació.

Es deia llavors que cap govern no pot fer la seva funció de manera positiva si l'exerceix sobre una societat malaltissa, sobre unes institucions empobrides, o que s'enfronten amb creixents problemes, i es remarcava que la Borsa de Barcelona és una d'aquestes institucions que s'enfronta amb creixents

problemes. Això era el 28 de juny. En aquella sessió vaig fer esment, a més de cinquanta articles de premsa, notes diverses, declaracions de personalitats de la vida política i de la vida econòmica espanyola, que al nostre entendre significaven una nota d'atenció, una nota de perill, respecte al futur de la Borsa de Barcelona. Això també era el 28 de juny.

També fèiem referència a unes declaracions fetes —pensàvem— a títol personal, pel senyor Miguel Angel Fernández Ordoñez. Bé, quatre mesos més tard, en el moment en què substanciem aquesta moció subsegüent, veiem que els senyals d'alerta no eren interpretats per nosaltres amb un excés de preocupació, sinó que responien a una intenció real. Les paraules, les intencions del senyor Fernández Ordoñez no eren tan a títol particular, com es veu.

En primer lloc, tenim una disposició —avui ja derogada— per la qual s'encarregava a la Borsa de Madrid, i només a la Borsa de Madrid, les funcions de dipòsit per a operacions de valors o amb moneda estrangera. Aquesta disposició va ser objecte de recurs, de diversos recursos, entre d'altres del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya. Probablement a conseqüència d'aquesta ràpida reacció —no puc pensar que s'equivoquin a l'hora de fer una ordre ministerial—, es va rectificar i es va permetre també a la Borsa de Barcelona l'accés a aquestes operacions d'exterior. Però molt poc temps més tard hem tingut accés a un projecte, només projecte, de llei reguladora de mercats borsaris, que també introdueix alguns senyals de preocupació.

Per exemple, i entre altres, en separar-se les funcions dels col·legis d'agents de canvi i de borsa de les funcions de direcció de les mateixes institucions, es dona entrada, amb encert, a un determinat nombre de funcionaris. No es diu enlloc del Projecte de Llei si aquests funcionaris seran únicament representants de l'Administració central, però també, en funció de les competències atribuïdes estatutàriament, representants de les Administracions autonòmiques, en aquest cas, de la Generalitat de Catalunya. Ja sabem, per experiències anteriors, què vol dir aquest oblit, i, per tant, em fa la impressió que avui, quatre mesos després d'aquell 28 de juny, tenim encara motius per demanar a aquest Parlament de Catalunya un pronunciament respecte al futur de la Borsa de Barcelona.

En fer-ho, vam pensar que la moció es podia redactar perfectament al fil de la intervenció del Conseller senyor Cullell. El Conseller senyor Cullell marcava els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre la base de cinc punts : primer, mantenir l'actual estatut de la Borsa de Barcelona; potenciar el paper de les empreses catalanes; facilitar l'accés a cotització; donar suport a la junta sindical, fins i tot a través de la potenciació de programes informàtics, i aprofundir les relacions entre el Govern autonòmic i la Borsa de Barcelona. Aquest era, a grans trets, el programa que tenia i que expressava davant el Parlament el Govern de la Generalitat.

Bé, nosaltres hem agafat, per a la presentació de la moció subsegüent, dues parts que entenem que són fonamentals.

Primera, mantenir l'actual estatut de la Borsa de Barcelona. Això, segur que el Govern ho farà millor amb el suport del Parlament; per això demanem aquest suport a través del punt a) de la moció, que també ha estat objecte de correcció estilística i que llegiré per estalviar-li la feina al Secretari, si la Mesa ho considera convenient : «El Parlament de Catalunya insta el

Consell Executiu a garantir per tots els mitjans al seu abast el manteniment i la potenciació de la Borsa de Barcelona, dins el marc de les competències reconegudes per l'apartat 20 de l'article 9 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.» I he agafat una part del punt quart de la proposta del Conseller, la que fa referència als programes informàtics, per fonamentar l'apartat b) de la moció: «Insta igualment al Consell Executiu a garantir la connexió informàtica de la Borsa de Barcelona amb els mercats de valors oficials d'Espanya i amb els mercats de valors de la Comunitat Econòmica Europa, mitjançant, si s'escau, la celebració d'un conveni a aquest efecte amb la dita Borsa de Barcelona.» Queda clar que això s'entén també dins del marc de les competències reconegudes a la Generalitat de Catalunya per l'apartat 20 de l'article 9 de l'Estatut, i queda clar també que tot això se suposa que s'ha de fer a partir i tenint en compte la situació de penúria de recursos econòmics que té la Generalitat de Catalunya. Però amb aquestes excepcions, em sembla que la qüestió és prou important i mereix també l'aprovació del Parlament.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta moció no hi ha tampoc cap esmena; per tant, podem passar a la fixació de la posició dels Grups en l'ordre habitual. Tinc el gust de donar la paraula per a això a l'Il·lustre Diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Torres.

El Sr. TORRES: Honorable President, senyores i senyors Diputats, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya —ho diem d'entrada— votarà favorablement la moció presentada per l'Honorable Diputat senyor Folchi, moció subsegüent a la interpellació que va desenvolupar en aquest Parlament el darrer 28 de juny.

I votarem favorablement per diverses raons. La primera, pel mateix subjecte, pel protagonista de la moció, que és la Borsa de Barcelona. La Borsa de Barcelona és, en realitat, l'exponent actual d'una llarga, llarguíssima tradició catalana, que podríem fer-la arrencar del segle XIII, i que a través dels segles i a través dels avatars de la nostra història ha anat desenvolupant la vocació mercantilista del nostre poble.

És evident que no tot han estat flors i violes en la tradició borsària i de contractació de valors, i podríem gairebé dir que ha seguit un paral·lelisme amb els alts i baixos de les nostres mateixes institucions d'autogovern. És, doncs, una primera raó, el subjecte de la moció és altament interessant, altament important, perquè forma part, podríem dir-ne, d'aquestes peculiaritats que formen l'ànima nacional catalana.

El segon motiu és perquè no ens podem prendre a la lleugera les amenaces, que han quedat perfectament aclarides en les exposicions del senyor Folchi, amenaces que tendrien a crear un clima, un clima psicològic que podria traduir-se ulteriorment en decisions concretes altament gravíssimes per a l'esdevenidor de la nostra Borsa. Crec que cal ja, ara, afrontar aquestes amenaces, avui dia encara envoltades d'una certa discreció, però que poden agafar uns accents molt més agressius si nosaltres no vetllem i no tenim cura.

I, tercer motiu, a la fi, és la salvaguarda constant que hem de fer del nostre patrimoni autonòmic, és a dir, de les competències, de l'àmbit competencial que ens confereix l'Estatut de Catalunya. Tal com estan les coses avui dia, hem de muntar una guàrdia permanent i vigilant al voltant d'aquest patrimoni

autonòmic, i en aquesta matèria concreta, aquest patrimoni —ho ha dit ara l'Honorable senyor Folchi— és el punt 20 de l'article 9 de l'Estatut de Catalunya, que ens confereix competència exclusiva en matèria d'establiments de contractació de valors.

És, doncs, per aquestes tres raons fonamentals: primera, pel protagonisme, pel protagonista d'aquesta moció, que és la Borsa, exponent actual d'una alta i respectuosíssima tradició catalana mercantilista.

Segon, per afrontar ja, des d'ara, unes possibles agressions que de manera velada amenacen de concretar-se ulteriorment.

I, tercer, pel respecte de l'àmbit competencial que hem de defensar amb permanència, que nosaltres no solament considerem oportuna la moció presentada pel Diputat senyor Folchi, Honorable Diputat senyor Folchi, sinó que la creiem altament necessària.

I és per aquestes tres raons que la votarem amb una total convicció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya hi ha alguna intervenció? No? Moltes gràcies.

Pel Grup parlamentari del Partit Socialista de Catalunya? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President, únicament per manifestar que el Grup Socialista ha estudiat amb tota atenció i dedicació la moció presentada pel senyor Folchi, avui defensada en aquesta Cambra. Que, pels dos objectius que persegueix aquesta moció, de manteniment i potenciació de la Borsa de Barcelona, i per crear uns vincles i connexions, des del punt de vista informàtic, amb la Borsa de Valors, així mateix amb la Borsa de Valors de la Comunitat Econòmica Europa, veiem absolutament necessaris i positius els objectius que presenta aquesta moció, i el Grup Socialista li donarà el seu suport, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Enric Cardús.

El Sr. CARDÚS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, estem convençuts, al nostre Grup ho tenim molt clar, que la Borsa de Barcelona és per al nostre país una institució molt important, una institució bàsica.

En el camp financer, és una eina insubstituïble pel paper que juga en el mercat de capitals, tant en les seves fórmules clàssiques —valors de renda fixa i de renda variable— com en les fórmules més modernes de col·locació d'actius financers. És un instrument que dóna seguretat i transparència a les transaccions, un indicador de primer ordre per conèixer les oscil·lacions de l'economia, per seguir la seva conjuntura.

A través de la Borsa es canalitza una part important de l'estalvi del país, i és una font de finançament per a les empreses capdavanteres catalanes, cosa que limita el grau de dependència externa.

Som conscients que ser un país passa, entre moltes altres coses, exigeix tenir una Borsa de primer ordre; en termes futbolístics, podríem dir de primera divisió, la qual cosa implica, passa, perquè es pugui conservar —com deia el senyor Folchi— el seu estatut actual. Altrament, seria una Borsa regi-

onal, que és el que pretenen algunes persones ubicades a la capital de l'Estat i que ocupen càrrecs importants a la Borsa de Madrid, al Govern i a l'Administració central.

El Consell Executiu ha reaccionat fins ara contra els diferents intents de relegar la nostra institució a un segon terme. Com a prova, farem esment al recurs de reposició presentat contra la Resolució de la Secretaria de Estado de Comercio, del 31 de juliol de 1985, butlletí oficial del 2 d'agost, que discriminava la Borsa de Barcelona perquè no fos dipositària de títols admesos a cotització oficial que siguin objecte de cotització estrangera a Espanya.

Això provocà —també ens ho deia el senyor Folchi— una correcció del mateix Govern central, a través d'una resolució de la Direcció General de Transaccions Exteriors, amb data 4 de setembre d'enguany.

En conseqüència, votarem afirmativament el primer punt de la moció, ja que volem que el Consell Executiu segueixi les línies d'actuació que ens indicava l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances el passat dia 28 de juny, i que ha detallat també el senyor Folchi.

En el punt segon de la moció s'insta el Govern perquè garanteixi la connexió informàtica de la Borsa de Barcelona amb les de la resta de l'Estat i amb les de la Comunitat Econòmica Europea.

En aquest segon apartat —que també votarem afirmativament— cal tenir present tres coses que tots vostès coneixen. Primera, garantir aquesta connexió comporta unes despeses a càrrec de la Generalitat d'un import elevat.

Segona, el nivell de competències de la Generalitat és en aquest camp molt limitat. El senyor Conseller ens parlava que tenim un cert grau de tutela però que segons el Decret del 30 de juny del 67, les borses de comerç depenen del Ministerio de Hacienda, el qual és competent en tot allò que faci referència al seu règim, organització i funcionament.

La tercera —més que coneguda, podríem dir que és molt coneguda dels membres de la Cambra— es tracta de la migrada de recursos en què ens movem, i la falta d'una fórmula de finançament que ens permeti el grau adequat d'autonomia de la despesa.

Tot això fa que s'hagi de matisar —com ho ha fet el senyor Folchi— i, fins a cert punt, condicionar la condició informàtica, cosa que, per altra part, creiem que és totalment necessària per poder posar-nos al dia, a les possibilitats i a les disponibilitats de recursos econòmics, per la qual cosa, amb l'esperit i les matisacions indicades, votarem —com dèiem— afirmativament aquest segon punt.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat el debat, caldrà passar a votació aquesta moció, a la qual també hi ha hagut uns breus retocs d'estil que prego... ah, bé, em sembla que no cal, doncs.

Anem a posar-la a votació, i els senyors membres de la Cambra que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text de la Moció, en els seus dos punts, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Preguntes a formular oralment davant el Ple

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Justícia
sobre la no-tramesa al Ministre de Justícia
d'una proposta sobre les futures demarcacions
judicials de Catalunya*

Passem ara a les preguntes amb resposta oral. D'aquestes preguntes, n'hi ha, com saben ja els nostres col·legues, una de retirada, que és la número 2, i unes que han passat a ser escrites, que són la número 3 i la número 5, però, a petició del Conseller i en virtut dels preceptes reglamentaris, s'ha demanat la posposició de la número 1 i la número 4. Per tant, la primera que s'ha de substanciar és la número 6 i, per fer-ho, prego l'Il·lustre Diputat senyor Casares que prengui la paraula.

El Sr. CASARES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el dia 2 de juliol proppassat es va publicar, com tots vostès saben, en el butlletí oficial de l'Estat, el text de la Llei Orgànica del Poder Judicial, i entrava en vigor el dia següent. Entrava en vigor el dia següent, el 3 de juliol. Doncs, bé, l'article 35 de la Llei Orgànica del Poder Judicial estableix un procediment per arribar a dictar allò que se'n diu la «lleï de planta», és a dir, la llei que determinarà les demarcacions judicials, i aquest procediment es basa en un mecanisme segons el qual el Ministeri de Justícia demana, de les diferents comunitats autònomes, que facin una proposta de com elles, cada una d'elles, creu que s'ha d'organitzar el mapa judicial en la seva comunitat. Aquestes propostes rebudes pel Ministeri, s'envien a consulta al Consell General del Poder Judicial; evacuada aquesta consulta, el Ministeri, aleshores, formula el projecte de llei. Aquest projecte de llei s'envia a les Corts i, al final, resultarà d'aquí la llei de planta. L'article 35 acaba dient, això sí, que, per llei de les comunitats autònomes, es fixarà la capitalitat de cada una de les demarcacions judicials.

Sembla —dic «sembla», perquè, és clar, una constància directa no la tinc— que el Ministre de Justícia va demanar a les diferents comunitats autònomes —i, en tot cas, l'Honorable Conseller de Justícia ens ho va comunicar respecte de la Generalitat de Catalunya—, que trametés aquesta proposta de mapa judicial de Catalunya i sembla, també, per les informacions de la premsa, que el dia 5 de setembre —som al 5 de setembre— hi va haver una convocatòria de consellers o responsables de justícia de les diferents comunitats autònomes amb el Ministre de Justícia en la qual es va tractar d'aquesta qüestió i en la qual es va precisar que hi hauria de termini fins a l'últim dia de setembre per enviar aquestes propostes.

En aquesta situació, l'Honorable senyor Conseller de Justícia envia als Grups parlamentaris —i no sé si també a altres partits polítics— una convocatòria per acudir a la Conselleria de Justícia per tal de tractar aquest tema.

Nosaltres vàrem rebre aquesta convocatòria i vàrem acudir, com havíem fet altres vegades ja, a aquesta convocatòria. Hi va haver una reunió, hi va haver un canvi d'impressions en una primera sessió; hi va haver una segona sessió el dia 25 de setembre, i com a resultat d'aquest canvi d'impressions, el mateix Conseller de Justícia ens comunica : «Hem arribat a unes conclusions provisionals que fan que, en definitiva, contestarem d'aquesta manera». Hi havia dues alternatives, una

possibilitat de trobar conforme una mena de proposta oficiosa que hi havia hagut; una altra, la de formular suggeriments diferents. És veritat, és cert que molts dels que vàrem comparèixer en aquesta reunió vàrem expressar la nostra preocupació per les dificultats de poder col·laborar, de correspondre a aquesta oferta de col·laboració del Conseller de Justícia, donada la brevetat dels terminis que se'ns imposaven.

Després d'aquesta situació, no sabem res més de la qüestió, i els primers dies del mes d'octubre tenim la gran sorpresa de conèixer pels diaris que hi havia hagut una reunió del Consell Executiu i en aquesta reunió del Consell Executiu s'havia acordat exactament una cosa totalment diferent —per no dir contrària— a la que ens havia proposat el Conseller de Justícia, és a dir, la decisió era no enviar la proposta. Sembla que hi havia una justificació, unes consideracions basades en el fet del recurs d'inconstitucionalitat que, tant el Govern com aquesta Cambra havien presentat contra la Llei Orgànica del Poder Judicial i, en concret, contra l'article 35, i el resultat era no enviar la proposta. Totes les decisions, evidentment, són respectables, però el que hi havia, indubtablement, eren motius molt clars, si més no —i crec que més que això—, de perplexitat. Què havia passat, mentrestant?

Per això, em penso que està justificada la pregunta que li formulem al senyor Conseller de Justícia, que és aquesta: quins són, senyor Conseller, els motius pels quals el Consell Executiu —o el mateix Conseller, perquè no ho sabem— ha decidit de no trametre la proposició sobre futures demarcacions judicials de Catalunya que el Ministre de Justícia els va sol·licitar?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, des de temps, la Conselleria de Justícia s'ha anat preocupant del tema de les demarcacions judicials amb l'esperança que algun dia el Parlament de Catalunya podria, per llei, fixar la delimitació d'aquestes demarcacions dels òrgans jurisdiccionals i de llur capitalitat, de conformitat amb el que disposa l'article 18, número 2, del nostre Estatut d'Autonomia.

Malauradament, la Llei Orgànica del Poder Judicial, en el seu article 35 redueix aquesta facultat de fixar la demarcació a una mera proposta, i proposta, naturalment no vinculant, però ni tan solament preceptiva, és a dir, és a sol·licitud del Govern que han de formular-la.

Aquesta sol·licitud es va produir en ple mes d'agost, i concedia un termini per presentar-la absolutament insuficient, de manera que, si no hagués estat perquè la Conselleria —que s'havia preparat ja de temps per formular, no una proposta, sinó un avantprojecte de llei— hauria estat absolutament incapaç de poder correspondre a aquesta sol·licitud. Però, com que no era així, de bell antuvi es va produir l'intent de formular aquesta proposta i el que ens va preocupar és que comptés amb un ampli consens dels estaments jurídics i polítics del nostre país, i, en conseqüència, aprofitàvem aquell breu termini per invitar a fer suggeriments i a participar-hi a la Magistratura, als col·legis professionals, a alguns ajuntaments que podien ser més afectats, i als Grups parlamentaris.

La realitat és, com deia el senyor Casares, que tots van correspondre amb bona voluntat a la nostra crida, si bé la brevetat

del termini que se'ls podia concedir, i no per voluntat o caprici de la Conselleria, sinó per imperatiu dels que ens havien estat fixats des de Madrid, resultava clarament insuficient perquè poguéssim recollir aquests parers amb profunditat i confrontar-los i harmonitzar-los degudament.

Però el nostre treball va prosseguir i, enmig d'aquest treball, es van produir dos fets de cabdal importància; en primer lloc, el Consell Executiu de la Generalitat va acordar interposar recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta Llei, contra diferents articles d'aquesta Llei, i entre ells, contra aquest article 35, que tant retallava les nostres competències en un tema de tanta importància com és la demarcació judicial.

I, semblantment, aquesta Cambra, el Parlament de Catalunya, va prendre l'acord de recórrer igualment contra aquesta Llei, i, precisament, pel que respecte a l'article 35 que ens ocupa, i altres, de manera unànime. Davant d'aquesta actuació, d'aquesta acció de tipus polític del Govern i del Parlament, la presentació o la formulació d'aquesta proposta va ser objecte de reconsideració, i, mentre per un cantó hi continuàvem treballant per tenir-la disposada per a l'últim dia del termini, per l'altre, la proposta havia de ser aprovada pel Consell Executiu. Era un acte que havia de preparar la Conselleria, però sobre el qual havia de recaure l'acord del Consell Executiu.

Reconsiderant el fet i davant de la interposició d'aquests recursos, per raons de coherència política que em semblen òbvies, el Consell va decidir que la proposta no fos presentada.

Aquesta és, doncs, la contesta concreta a la pregunta també concreta que formula el Diputat senyor Casares. No s'ha presentat aquesta proposta per raons de coherència política amb el mateix Govern, que hauria hagut d'aprovar-ho i presentar-la, i amb el Parlament de Catalunya.

I aquí només haig d'afegir algun comentari més, perquè és cert que la Conselleria de Justícia es va preocupar d'enviar una nota a la premsa —explicant el motiu fonamental, i potser alguns de més marginals, que havien determinat el Consell Executiu a no fer aquesta presentació, a no fer aquesta proposta—, nota que va ser escassament difosa, però, a més a més, per carta algunes vegades, i per avís telefònic d'altres, a totes aquelles personalitats, estaments, municipis als quals s'havia demanat el seu parer, se'ls va informar d'aquesta raó i pel que respecta als Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, no solament se'ls va informar, no solament se'ls va donar l'avís, sinó que se'ls va demanar si voldrien assistir a una reunió, perquè creiem que, d'altres maneres i en altres nivells, estem en els prolegòmens de la demarcació, es pot continuar treballant en aquest tema, i jo puc dir, fins i tot, que la reunió primera estava prevista per al dia d'ahir i es va haver de suspendre per raó d'aquest Ple.

Jo lamento, senyor Casares, sincerament, si aquest avís no li va ser cursat, si no va arribar a notícia seva i, per si hagués estat per deficiència dels meus serveis, li demano ja des d'ara, excuses, amb el convenciment i la confiança que sabrà acceptar-les.

Res més, moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. CASARES (*de l'escó estant*): Si m'ho permet, des de l'escó. Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor

Conseller, la qüestió menys important és el fet que a mi no m'hagués arribat la comunicació que vostè acaba de manifestar que va fer a tots els qui vam assistir a aquestes reunions, en el sentit que s'havia canviat una decisió que vostè ens havia comunicat; això és el menys important. Vostè m'ha donat proves, moltes vegades, de les seves deferències cap a la meva persona i cap al Grup que jo represento, i això cregui que no li ho tinc en consideració de cap manera; el problema no és aquest. El problema és que jo no puc considerar contestada d'una manera satisfactòria la meva pregunta, perquè vostè l'ha contestada amb aquella rotunditat pròpia del pare que contesta la pregunta del fill que li diu: «Escolta, com és que s'hi veu a través del vidre?» I el pare li diu: «Home, molt senzill: perquè es transparent».

Jo li pregunto quins són els motius pels quals s'ha canviat una decisió i vostè em diu que s'ha canviat una decisió perquè el Consell Executiu va decidir canviar la decisió. Però el problema no és aquest, el problema és molt diferent, i vostè sap perfectament —ja ho he assenyalat— que vostè ens va comunicar una decisió, evidentment, no una decisió vinculant, jo no exigeixo pas això, però el que sí que li vull assenyalar, perquè totes les coses tenen la seva importància, és que, quan hi ha una conversa del tipus que hi va haver, una reunió del tipus que hi va haver, entre el Govern i una sèrie de partits, però, entre ells, el principal partit de l'oposició, és importantíssim que les condicions de confiança que es lliguen, que es creen i que s'estableixen, siguin respectades en profunditat.

Aquestes relacions entre l'oposició i el Govern, evidentment, són estretes, són d'un àmbit molt estret, però, dintre d'aquesta estretor, han de ser molt sòlides. Aleshores, aquest clima de confiança s'ha trencat. Jo ho lamento, perquè —vostè ho sap— no és la primera vegada que ha tingut aquest gest deferent, perquè quan vàrem estar estudiant la Llei Orgànica del Poder Judicial, vostè va tenir el mateix gest encomiàstic, i jo personalment, i amb un altre company del meu partit i de l'equip tècnic, vàrem acudir a la Conselleria i ho vàrem fer d'una manera, senyor Conseller, que em penso que ningú no pot negar que ha tingut els seus resultats i la seva coherència, perquè tot allò que allí vàrem criticar, en la seva Conselleria, de la Llei Orgànica del Poder Judicial, després, a continuació, aquí nosaltres ho vam mantenir, ho vam mantenir i, com a conseqüència d'això, vam votar, juntament amb tota la Cambra, no tots, evidentment, però sí els principals i una bona part d'articles a impugnar davant del Tribunal Constitucional.

Per això era tan important mantenir aquesta tònica que ara s'ha trencat, i s'ha trencat, i jo el que voldria saber és exactament el que no m'ha dit, què s'ha interposat, senyor Conseller, entre la seva voluntat clarament expressada i la decisió última? És que hi ha alguna alta voluntat que trenca aquesta seva manera de fer, pràctica, prudent, constructiva? Això és el que jo voldria saber; vostè no m'ho ha consultat, i crec que han comès un error, que han comès una equivocació en profunditat, no solament perquè és imprudent deixar que continuï una Llei que, en definitiva, afecta Catalunya, que és l'articulació del territori des del punt de vista judicial, sinó que, a més a més, aquesta actitud, senyor Conseller, no afegeix res a les possibilitats d'èxit del nostre recurs, perquè vostè ja ens va plantejar que, efectivament, quan s'adreçarien al Ministre amb aquesta proposta farien la reserva que nosaltres teníem pen-

dents davant el Tribunal Constitucional aquesta recurs, i jo vaig ser el primer que li vaig dir: «molt bé, és així com s'ha de plantejar això»; aleshores, això no afegeix res a aquesta conducta, al contrari, trenca o perjudica aquesta possibilitat d'ordenar bé el territori judicial de Catalunya, i miri, molt més greu encara, perquè perjudica aquestes relacions que nosaltres acudim sempre que es tracta de buscar solucions compartides en qüestions institucionals o bé de tots.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, breument i també des de l'escó.

En primer lloc, jo em permeto recordar al senyor Casares —i aquí hi ha altres Diputats que estaven presents en aquella primera reunió, perquè jo els havia convidat— que vaig assenyalar que se'ls demanava si volien prestar la seva col·laboració, però que, en definitiva, la responsabilitat de la proposta era del Govern, del Consell Executiu, no era un acte dels Grups parlamentaris ni dels partits polítics i, per tant, reservava al Govern la decisió, en definitiva, del to de la proposta i de la proposta mateixa amb la seguretat que en tot els casos el treball que es fes seria positiu.

En segon lloc, vull assenyalar que el fet que no s'hagi fet la proposta no vol dir que el Consell de la Generalitat, i molt menys la Conselleria de Justícia o a igual nivell, abandoni el tema de les demarcacions. Aquest és un tema del qual ens continuem preocupant i que hi ha altres nivells, que no són aquesta proposta, que permeten que donem suport a aquella demarcació que nosaltres veiem com a ideal. Estem en els prolegòmens de l'elaboració d'una llei, i la llei, per tant, té un curs llarg i, fins i tot, doncs, dintre de les Corts espanyoles els nostres Diputats i les nostres minories hi podran treballar.

Per últim, i si d'una manera concreta el senyor Casares vol que li digui la decisió que va motivar la decisió del Govern li he de repetir que va ser un tema de coherència política per pensar que si bé —i és cert— no hi havia incompatibilitat d'ordre jurídic entre formular la proposta amb tota classe de reserves i mantenir el recurs d'inconstitucionalitat, que de tota manera aquesta aparent submissió a la Llei Orgànica i al seu article 35 enterbolia, si més no, l'impacte polític que resultava de l'acord del Govern i de l'unànim vot d'aquesta Cambra en contra d'aquest article 35, al qual pot contradictòriament i encara que no fos amb reserves ens sotmetíem formulant aquesta proposta.

I, per últim, i amb tota cordialitat, vull dir-li, al senyor Casares, que si ell considera trencat aquest vincle i aquest clima de confiança entre la Conselleria i els Grups parlamentaris és una ruptura, en tot cas, unilateral, perquè la Conselleria continua mantenint aquests vincles i té plena confiança en tots els Grups parlamentaris. I li he de dir —i jo lamento que no n'estigui assabentat, i em sorpen, fins i tot, seriosament que no n'estigui— que aquesta reunió amb els Grups parlamentaris per seguir ocupant-nos d'aquest tema prevista per al dia d'ahir ha estat traslladada a dilluns, com suposo que els altres coneixen.

Res més. Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

*Pregunta**al Consell Executiu sobre les oficines de benestar social*

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la pregunta següent, que és la que formulen al Consell Executiu sobre les oficines de benestar social els Diputats Il·lustres senyors Lluís García Sáez i Xavier Guitart, del Grup Socialista. El senyor García Sáez té la paraula.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Senyor President, des de l'escó, perquè pretenc que sigui una pregunta com ha estat publicada en el *Butlletí Oficial*, de les que considero ràpides.

Senyor Conseller, és cert que el Consell Executiu pensa obrir oficines de benestar social abans de les properes eleccions?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Amb brevetat, senyor Diputat, no les pensa obrir, perquè les oficines d'orientació del benestar social continuen estant obertes. Foren obertes l'any 83, n'hi ha un total de 22 —suposo que les coneix, jo tinc la llista, en tot cas, a la seva disposició—, no les lleigeixo per no allargar la resposta, i la seva pregunta és tan concreta que no sé si vol, fins i tot, incloure l'horari, però jo en la resposta li donaré l'horari : estan obertes de dilluns a divendres, de dos quarts de deu a dos quarts de dues i de les cinc de la tarda a les nou del vespre, i dissabtes i diumenges, obertes de deu a dues del migdia. Per tant, no serà necessari obrir-les abans de les properes eleccions.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor García i Sáez...

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Senyor President. Gràcies, senyor Conseller per la resposta puntual que desitjo que tingui la traducció pressupostària corresponent al pressupost del 86, a efectes —i que vigilaré— que no hi hagi noves oficines de benestar social ja que vostè s'ha compromès davant aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per...

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Em sembla que si el senyor García coneix l'estat de les noves finances no pot tenir aquest temor.

*Pregunta**a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el Col·legi Verge de la Cinta de Tortosa, per a deficients mentals*

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem a la pregunta següent, que és la que formula a l'Honorable Conseller d'Ensenyament sobre el Col·legi Verge de la Cinta de Tortosa el Diputat Il·lustre senyor Josep Curto. L'Il·lustre senyor Josep Curto té la paraula.

El Sr. CURTO : Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats. Honorable Conseller d'Ensenyament, fa set mesos, concretament el mes d'abril, dia 10, i des d'aquesta tribuna, vaig comparèixer per formular-li una pregunta en relació amb una subvenció de 20 milions de pessetes destinades al col·legi de deficients mentals Verge de la Cinta de Tortosa; alguns Diputats recordaran aquest desagradable tema.

Vostè, senyor Conseller, em va respondre textualment : «però jo no em puc comprometre a cap altra cosa que aquesta; del que pot tenir la seguretat és que, com ho he dit jo, ho comprovaré i, en tot cas, li ho comunicaré».

El reconeixement, senyor Conseller, per la meua part que la tasca de demanar és més ingrata i més difícil que la de creure, la cortesia parlamentària que sempre he procurat utilitzar, el respecte als principis d'autoritat i, sobretot, a allò que entre persones en diem «mètode» li asseguro que no m'han servit per a res.

En set mesos, senyor Conseller, vostè i jo ens hem creuat pels passadissos del Parlament dinou vegades i només em va dedicar vostè trenta segons per parlar d'aquest tema i encara perquè va fer de mitjancer un Diputat del seu Grup. Lamento ser reiteratiu en aquesta pregunta —que no és el meu estil—, però, en tot cas, la hi torno a sotmetre : pensa el Departament d'Ensenyament complir el compromís que va adquirir amb el col·legi de deficients mentals Verge de la Cinta de Tortosa en el sentit de finançar 20 milions de pessetes en concepte d'obres?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Sr. Joan Guitart) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Diputat, en tot cas, lamento no haver-li-ho pogut comunicar personalment com es dedueix del que li vaig dir, però ja que vostè ha recorregut al tràmit parlamentari amb molt de gust li contestaré utilitzant aquest mateix tràmit.

Jo em vaig comprometre exactament al que vostè deia, és a dir, a esbrinar-ho. Es parlava d'un representant del Departament que s'havia compromès a una subvenció. Jo el que li puc dir, certament, és que amb data de 26 d'agost de l'any 1982 hi va haver una subvenció per a la construcció d'un nou edifici per valor de 46.909.858 pessetes, que per aquest concepte ha rebut 31.611.600 pessetes dels quals li han estat concedits per l'Institut Nacional de Educació Especial abans dels traspasos dels serveis a la Generalitat, 11.600 pessetes i pel fons d'assistència social de la Direcció General de Serveis Socials de la Generalitat 15 milions de pessetes. La quantitat que ha percebut, per tant, el centre Verge de la Cinta representa un percentatge aproximat del 75% del cost total del pressupost inicial presentat. Aquest percentatge és el màxim subvencionable, d'acord amb la normativa vigent, raó per la qual atenent igualment l'escassetat del crèdit disponible pel Departament d'Ensenyament per subvenir a les sol·licituds per aquests conceptes que ens són adreçades es va denegar la petició del centre i va ésser aquesta resolució comunicada als interessats en data 7 de desembre de l'any 1983.

He de fer avinent, a més, que aquest centre ha percebut anualment del Departament d'Ensenyament una subvenció en concepte de manteniment que en l'exercici de l'any 1984 fou de 16.100.100 pessetes i que aquest any, 1985, serà de 20.700.000; és a dir, haurà passat de 16.100 a 20.700.000 responnent a la petició que l'esmentat centre presentà al Departament d'Ensenyament en data 7 de juny de 1985 per subvenir a les despeses de personal docent.

A aquestes quantitats cal afegir les aportacions de la Diputació Provincial de Tarragona i del Departament de Sanitat que en l'exercici de 1984 foren de 3.480.000 i de 4.278.000 pessetes respectivament. Totes aquelles subvencions per al manteniment del centre permeten la gratuïtat total de l'ensenyament dels 77 alumnes que hi acuden.

Aquesta, senyor Diputat, és la informació que jo li puc dir i, en tot cas, lamento no haver-ho pogut fer en les vegades que vaig coincidir pels passadissos, potser perquè no disposava de les dades tan acurades o —permeti'm també que em disculpi— potser per oblit.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyor Diputat.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre senyor Diputat vol tornar a insistir? *(Pausa.)*

El Sr. CURTO : Senyor Conseller, senyor President, perdó, amb molt de gust recullo i alabo aquestes manifestacions de vostè, però recordo molt bé —i és quelcom que la memòria no em falla— que vostè m'acaba de donar exactament les mateixes xifres que em va donar la primera vegada.

Només vull ser reiteratiu en el mateix que vaig explicar, en un apartat. Els pares dels alumnes, en virtut del compromís que es va adquirir en campanya electoral, van demanar un crèdit a una determinada caixa i a un banc de Tortosa perquè esperaven que es complís aquest compromís. Els pares dels alumnes van ser els que van avalar aquest crèdit perquè creien que aquests 20 milions arribarien a Tortosa. El crèdit, senyor Conseller, està pendent; els pares no disposen de quantitats per fer cara a aquesta suma que se'ls va deixar; les obres estan allí; només li demano que tingui en compte allò d'«impartir justícia al qui l'ha de menester».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a insistir?

Pregunta

al Consell Executiu sobre la Conferència de Regions Pirinenques

Passem a la pregunta següent, que és la que formula al Consell Executiu sobre els treballs de la Conferència de Regions Pirinenques l'Il·lustre Diputat senyor Joan Ganyet, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el Parlament de Catalunya, el Grup Socialista i aquest Diputat han mostrat reiteradament el seu interès pel desenvolupament dels treballs de la Conferència de Regions Pirinenques —com saben vostès, sota els auspicis del Consell d'Europa— en la qual participen Aquitània, Midi-Pyrénées, Llenguadoc-Rosselló, Euskadi, Navarra, Aragó, Catalunya i el Principat d'Andorra.

Vostès recordaran, ben segur també, les preses de posició d'aquest Parlament en la passada legislatura i en la present a favor de la participació activa de Catalunya —representada pels Diputats del ventall parlamentari—, en la naixença i el creixement d'una iniciativa : la Conferència de Regions Pirinenques, que podria ser una eficaç segona versió de l'experiència important —molt significativa— que desenvolupen en el camp de la cooperació transfronterera internacional i interregional les regions alpines de : França, Itàlia, Suïssa, Iugoslàvia i la República Federal Alemanya, en els camps de les comunicacions, de la política d'ordenació del territori, dels intercanvis culturals i econòmics.

No és bo, senyores i senyors Diputats, que des de l'Executiu no s'informi de manera periòdica, sistemàtica, al Parlament, i no és bo tampoc que aquest Parlament hagi d'arrencar la infor-

mació al Govern sobre un tema tan important com aquest. Així, jo crec, francament, que no s'enforteix el paper de Catalunya en aquesta empresa, ben al contrari, s'afebleix. Francament, també, no sembla que sigui suficient deixar gairebé exclusivament —com em temo—, a mans de la Direcció —de l'anomenada Direcció General d'Afers Interdepartamentals— el disseny de les iniciatives de la Generalitat, si s'hagués optat per aquesta via. No tinc, com és lògic, res en contra de l'esmentat director general d'aquesta Direcció General, ben al contrari, em preo de la seva amistat i el respecte profundament, però no m'he pogut sostreure mai a la imatge de la Direcció General d'Afers Interdepartamentals, com la representació gràfica, finalment trobada, d'aquelles àrees intersticials de què parla de vegades l'Honorable Conseller de la Generalitat. Si ara correspon la presidència a l'Aragó, això no vol dir, de cap manera, que Catalunya s'hagi d'arronsar i no prendre cap iniciativa.

És per tot el que acabem d'exposar que formulo la següent pregunta : En quin estat es troben, en l'actualitat, els treballs de la Conferència de Regions Pirinenques i quines iniciatives ha pres el Consell Executiu en relació amb aquest tema?

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller, senyor Bigatà, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Sr. Xavier Bigatà) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats. Al Govern de la Generalitat i a aquest Conseller els consta la preocupació del principal Grup de l'oposició —i de l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet—, en relació amb tota la problemàtica —i aquí voldria puntualitzar— de la Comunitat de treball dels Pirineus, no de la Conferència de les Regions Pirinenques, perquè, com l'Il·lustre senyor Diputat sap, fins avui, almenys, no ens consta així, perquè, en tot cas, no se'ns ha comunicat, el Govern central, l'Administració central no ha ratificat el conveni-quadre de cooperació transfronterera aprovat pel Consell d'Europa el 22 de desembre de l'any 1981, i és el que proposava aquesta Conferència de les Regions Pirinenques i, per tant, la institucionalització i la consolidació.

Aleshores, vostè sap —igual com jo— que es va prendre l'acord de crear una Comunitat de Treball dels Pirineus fins que l'Administració espanyola i també la francesa —la francesa ja ho ha fet— ratifiquessin aquest conveni-marc.

Per tant, aquí ja tenim un primer punt —que això no vol disculpar l'impuls de la Comunitat de Treball dels Pirineus—, com després jo li demostraré que sí que nosaltres, des de la perspectiva que ens pertoca, com a membres de la Comunitat de Treball dels Pirineus, hem fet aquesta tasca en aquest darrer

Jo també li voldria dir a l'Il·lustre senyor Diputat que no és bo confondre la Cambra. Vostè i jo, ja hi ha més d'un període de sessions en què hi ha uns temes que els anem repetint, i, aleshores, si vostè —com jo he fet—, es mira les mútues intervencions que hem tingut, veurà que vostè sempre explica una part només de la veritat, i sempre intenta confondre i donar a entendre que els que no complim som el Govern de la Generalitat. Li he donat, en primer lloc un motiu d'incompliment que, almenys oficialment, el Govern de la Generalitat, avui, no li consta, que és —repeteix— aquest conveni-quadre de cooperació transfronterera —que no ens consta que s'hagi rati-

ficat, per poder donar l'impuls definitiu a una comunitat que és de treball, que, per tant, no té l'estatut que tenen la resta de les conferències impulsades des del Consell d'Europa, sigui les marítimes, sigui l'arc alpi, bé, com totes les que vostè coneix molt bé.

Aleshores, hi ha un altre aspecte que li voldria dir, permeti'm que li faci, molt breument, un petit resum històric. Vostè sap que, en la reunió del novembre del 83, en la qual la representació —aleshores, l'avui Molt Honorable President d'aquest Parlament—, el senyor Miquel Coll i Alentorn representava el Govern de la Generalitat com a Conseller Adjunt a la Presidència, va tenir lloc a Pau una reunió en la qual es va aconseguir, es va assolir que es creés, a part de la mateixa constitució de la comunitat, una Comissió Coordinadora de Comunicacions, amb seu a Barcelona. Hi va haver una reunió a Barcelona de Comissió de Comunicacions que preparava tècnicament l'ordre del dia del plenari de la Comunitat de Treball. Li faig història perquè vegi l'impuls que li hem donat després. Aleshores, aquesta Comunitat de Treball, amb l'ajut i l'impuls ja d'aquesta Comissió de Comunicacions, amb data 22 i 23 de novembre del 84, a Monleon i a Saint-Jean-Pied-de-Port es va fer la segona reunió del Consell de la Comunitat de Treball, després d'haver-se fet aquesta reunió a Barcelona. I amb aquesta reunió de Barcelona —i també amb la de Port— es va quedar que la propera reunió que hi hauria de la Comissió de Comunicacions es faria a Llenguadoc-Rosselló. Aleshores, el 84, el novembre, amb aquesta reunió plenària es van prendre una sèrie d'acords, alguns d'ells recollits en aquesta comissió tècnica i també, a partir d'aquell moment —i aquí és l'altre punt que jo li voldria aclarir i vull aclarir a tots els Il·lustres senyors Diputats—, la presidència —com vostè ha dit molt bé— passa a la Comunitat d'Aragó i, per tant, el president de la Comunitat de Treball dels Pirineus és el President de la Comunitat Autònoma d'Aragó, el senyor Santiago Marraco.

Posteriorment al compliment d'aquests acords, que podem dir-ne —entre cometes—, de Barcelona, ratificats a Monleon; nosaltres —em referixo al Govern— hem impulsat, tal com es va dir en una de les resolucions precisament presentades pel Llenguadoc-Rosselló, que hi hagués intercanvis entre el que en podríem dir, des d'un punt de vista del concepte tècnic europeu, les regions que formen part de la comunitat dels Pirineus. I, aleshores, el 85, nosaltres, el Govern de la Generalitat, a través de la Conseller de Política Territorial i Obres Públiques va celebrar una reunió Catalunya i Aragó, a Lleida, l'11 de febrer del 85, una altra Catalunya, Andorra, Midi-Pyrénées, Llenguadoc-Rosselló, a Perpinyà, el 20 de febrer del 85, a l'efecte d'anar impulsant la comunitat dels Pirineus i, en funció d'una de les seves resolucions que deia que hi hagués intercanvi interregional.

Bé, el Llenguadoc-Rosselló, han passat aquests mesos, no ha convocat la reunió a què es va comprometre de la Comissió de Comunicacions. El nou president que, en aquest cas, és el de la Comunitat d'Aragó no ha convocat fins avui el plenari i, nosaltres, en vista que, realment, no es convocava la Comissió de Comunicacions —i vostè sap que el ritme, i per dir-ho d'alguna manera, el tarannà d'aquest tipus de reunions europees sempre es dona una oportunitat realment, és un altre ritme, és un altre tarannà—, hem deixat passar uns mesos fins que ha arribat un moment que, en no convocar-se la Comissió de Co-

municacions, des de la Conselleria hem pres la iniciativa i, aleshores, hem recordat al Llenguadoc-Rosselló que s'havia de convocar i han acceptat l'ordre del dia i s'ha fet aquesta reunió, a iniciativa nostra, el 16 d'aquest mes d'octubre, a Perpinyà, i s'han pres una sèrie de resolucions en aquesta Comissió tècnica que nosaltres, un cop aprovada pels mateixos que hi van assistir de les diferents regions que componen la comunitat aquesta dels Pirineus, enviarem a la seu, que és a Jaca —com vostè sap molt bé—, i a la Presidència d'Aragó, en aquest cas, al senyor Santiago Marraco, als efectes que això serveixi d'impuls per demostrar la necessitat de convocar el plenari de la Comunitat de Treball dels Pirineus.

Vostè sap, igual que jo, que l'article cinquè dels Estatuts de la Comunitat de Treball diu que : «El President ha de convocar en el seu termini de mandat, que són dos anys, com a mínim, dues vegades el plenari. El President d'Aragó, ho és des de primers d'enguany, no ha fet aquesta comunicació, jo li vull recordar que diu que es convocarà dos mesos abans de la data que es doni, per tant, ja ens n'anem, pràcticament, ja escolem aquest any. Per tant, nosaltres, la nostra funció d'impuls serà, a través de la Comissió Tècnica d'Assessorament de Comunicacions, donar a entendre —i li repeteixo que el ritme i el tarannà és un altre, vostè ho sap—, amb les relacions des del punt de vista amb el Consell Europeu, la necessitat al President d'Aragó que ha de convocar el plenari i, per tant, recordar-li que fins avui ha complert les obligacions que té, segons els propis estatuts de la comunitat dels Pirineus.

Per tant, aquesta és l'actuació...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable orador que sàpiga que ha ultrapassat...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Moltes gràcies, senyor President, per la seva benevolència. I acabo per dir-li, en primer lloc —repeteixo—, és molt important si no s'ha fet, que l'Administració central ratifiqui la convenció-quadre de la cooperació transfronterera i, sobretot, és molt important que el President d'Aragó també impulsi, com nosaltres ho fem des d'aquí —nosaltres respectem les presidències, en aquest cas d'Aragó, no voldríem coaccionar aquesta convocatòria—, però jo crec, per la seva posició política i la seva posició ideològica, vostè, tant des d'un punt de vista de l'Administració central com des d'un punt de vista del President d'Aragó ens pot ajudar, com sé que és la seva preocupació compartida, que tots plegats fem possible definitivament aquesta Conferència de les Regions Pirinenques.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. GANYET : Des de l'escó, si m'ho permet el senyor President. Vull agrair a l'Honorable Conseller les seves explicacions, crec que no puc compartir-les en la seva totalitat. Hi ha una confusió, la no-ratificació pel Govern espanyol de la convenció-marc de cooperació transfronterera no impedeix l'existència de la Conferència de Regions Pirinenques, no és exactament això. El que succeeix és que totes les regions que han de participar en aquesta futura conferència van decidir començar a fer camí amb l'ajut del Consell d'Europa amb la creació, a partir de la creació d'una Comunitat de Treball, per tant, el pas

de la Comunitat de Treball a la Conferència de Regions Pirinenques no depèn que el Govern espanyol ratifiqui aquest conveni marc. Per altra banda, nosaltres estem a favor que finalment el Govern espanyol faci aquest pas, com l'ha realitzat ja el Govern francès.

No entenc tampoc el que vostè m'ha dit que només explico una part, que vull confondre la Cambra. No, en absolut, aquest Diputat que els parla —com el Grup Socialista—, el que fa és mostrar interès reiteradament pel desenvolupament d'aquesta Conferència i pels treballs de la comunitat i intentar que s'arribi a bon port, que finalment sigui un èxit. Aquest Diputat no ha tingut informació sobre les reunions dels passats mesos, a Lleida, bilaterals entre Catalunya i Aragó, ni tampoc de la reunió que ha acabat d'esmentar del 16 d'octubre, a Perpinyà. Per què no s'informa la Cambra? És que no és bo que una representació àmplia de tot el ventall parlamentari hi participi, havent mostrat com s'ha mostrat interès en els treballs? És que Catalunya només ha de parlar de comunicacions? Tot i ser decisiu aquest camp per al desenvolupament de les poblacions pirinenques i d'aquestes regions, jo penso que és molt més ampli el camp d'actuació de la Generalitat.

Avui tenim una bona notícia, això no obstant, la propera convocatòria del plenari. Jo vull fer esment de la conveniència, una vegada més, que la representació de Catalunya sigui una representació mixta entre el Consell Executiu i el Parlament.

Jo li demano el següent, li demano que la Generalitat posi els estandards institucionals a la seva caravella en aquesta singladura. Cal que s'aprofitei el potencial que els Diputats d'aquest Parlament poden aportar. Catalunya no jugarà el *rôle* que li correspon a Europa, ni a la Conferència de Regions Pirinenques ni a la Comunitat de Treball si adopta posicions burocratitzades, o, encara més, posicions tancades, de curta volada, sense generar iniciatives que puguin ser àmpliament recolzades per les forces polítiques que, entre totes, representen el país.

Crec fermament que tot plegat ens duria a una pregunta de molt més ampli abast: com participa Catalunya en la construcció d'Europa? Amb actitud oberta i generosa, guanyant-se democràticament el respecte dels seus interlocutors, com fan els països més avançats, o mitjançant una manera de procedir marcada per la miopia o, de vegades, per la més buida grandiloqüència.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor President. Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, miri, senyor Ganyet, no hi ha res pitjor que no voler veure allò que és la realitat, i vostè, li dolgui o no li dolgui, perquè, pel que veig, si fem perquè fem i quan no fem perquè no fem, però vostè no pot deixar de reconèixer que estem fent, i molt, precisament per tot el que vostè ha dit al final de la seva intervenció, i després ja li posaré els exemples, però deixi'm que li aclareixi un parell de coses. Primer: a l'Assemblea de Parlamentaris del Consell d'Europa que li he esmentat de l'any 81 es diu clarament, en la seva resolució cinquena, i si aquí hi hagués un Il·lustre Diputat que avui ha accedit a la Presidència de la Conferència de Poders Locals i Regionals, l'Alcalde de Lleida

—aprofito l'avinentsa per felicitar-lo per la seva elecció—, ho diria clarament el que diu la resolució cinquena sobre la convenció marc del Consell d'Europa, que diu i es demana que, sobretot, Espanya ho signi. Hi ha una altra resolució que diu que dona pressa que, realment, tant l'Administració francesa com l'espanyola —i estic parlant de l'any 81— consolidin, per tant, ratifiquin, aquesta convenció marc. Per tant, escolti, tots estem a favor d'això. Però no vulguem confondre i, en tot cas, no parli vostè que nosaltres no estem on ens correspon des d'un punt de vista de Govern de la Generalitat.

I l'altre aspecte que li volia puntualitzar. Jo vaig escriure una carta, tal com li vaig dir, per una pregunta seva, que es va substanciar en aquesta Cambra el mes de febrer d'enguany, al President, actual President de la Comunitat d'Aragó, per tant, President de la Comunitat de Treball, que traslladava els acords i la voluntat d'aquest Parlament, també en la seva intervenció, d'un canvi i augmentar el nombre de representants. Tinc aquí la carta, tinc la resposta del President d'Aragó, dient que, des d'un punt de vista de la seva presidència, que no hi ha d'haver cap tipus de problema, i, en tot cas, que aquest és un tema a parlar-ne quan es convoqui el plenari —i això m'ho diu a primers de febrer d'enguany—, aleshores, per acabar de clarificar aquesta situació quant a les representacions mixtes que, des del Govern de la Generalitat hi estem d'acord, que Generalitat és Consell Executiu i és el Parlament de Catalunya. Per tant, que quedin clars aquests dos aspectes.

Quant a la contribució, vostè diu: nosaltres no tenim informació. La Comissió de Coordinació de Comunicacions és una comissió consultiva creada per la Comunitat als efectes d'assessorar l'ordre del dia perquè convoqui el President, a la Comissió de Comunicacions. Les bilaterals que s'han fet estan en funció de les mateixes resolucions de la mateixa Comunitat de Treball, però les hem de comunicar al plenari, que ha de convocar, repeteixo, el President de l'Aragó. I, en tot cas, aleshores, allà, que hi haurà una representació, tal com la que demana aquest Parlament, tots estarem informats del que ha estat el treball tècnic entre la convocatòria d'un plenari i l'altra convocatòria de l'altre plenari.

I, finalment, permeti'm, vostè no pot dir —i li ho dic clarament, rotundament— que el Govern de la Generalitat no col·labora en la contribució del que ha de ser el moviment polític de desenvolupament regional i de lluita contra els desequilibris regionals a Europa. Precisament, la Generalitat de Catalunya des del primer moment, a Estrasburg, membre fundador del Centre Europeu de Desenvolupament de la Política Regional, des del gener d'enguany, membre fundador i membre del *bureau* del Consell de les Regions Europees, que aplega totes les conferències sectorials que s'han produït aquests darrers anys. Per tant, Catalunya n'és capdavantera, n'és capdavantera a Europa, fins al punt que el mateix President Pujol, el President de la Generalitat, ha estat encarregat pels Estats generals de les regions europees, que es reunirà a finals de novembre de presentar una de les ponències més importants de cara al fet cultural i al fet dels mitjans de comunicació a Europa. Per tant, vostè això no ho pot dir, i permeti'm que m'hagi donat l'oportunitat de poder-ho dir públicament, però, en tot cas, senyor Ganyet, jo el que li agrairia és que totes les coses les diguéssim amb la mateixa rigorositat, i això no vol dir que jo respecto molt, com vostè sap, amb molta cordialitat, el seu ajut i el seu

treball en bé de la comunicació transfrontera i en bé també del seu Grup que, realment, fem possible aquesta política europea que tant vostè com jo volem aconseguir en el futur.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el col·legi Benviure, de Sant Boi de Llobregat*

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem a la darrera pregunta, que és la que formula al Consell Executiu sobre les obres de remodelatge del col·legi Benviure, de Sant Boi de Llobregat, la Il·lustre Diputada senyora Àfrica Lorente, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. LORENTE : Senyor President, senyores i senyors Diputats, fa uns quants dies ens vam assabentar per la premsa que els regidors i l'Alcalde de Sant Boi s'havien tancat a les dependències de la Conselleria d'Ensenyament. També ens vam assabentar que s'havia produït una manifestació a la plaça de Sant Jaume. Quan s'arriba a aquests tipus de posicions extremes, cal preguntar-se què és el que ha succeït per arribar a aquesta manca de diàleg que hauria de ser normal entre les institucions. I quina és la raó que provoca aquest trencament? Doncs, és la història d'una escola que està ubicada en un edifici construït per ser habitatge, que posteriorment havia estat seminari dels claretians, i que per raons de necessitat d'escolaritat està ocupat actualment per una escola.

Fem un repàs, un repàs ràpid, de les deficiències d'aquesta escola. Les escales del pis superior són cada dia, quatre cops al dia, un exercici d'urbanitat, cosa que no estaria malament, si no fos perquè, a més a més d'un exercici d'urbanitat, cal un exercici de paciència perquè els 200 nens que hi ha en aquest pis han de passar pràcticament d'un en un per no produir un embús a «lo Sanfermín». Els lavabos, no solament són insuficients, sinó que provoquen tota mena d'aromes, no produïts precisament per la manca de neteja o l'excessiu desguassament dels nens, sinó per les seves deficiències. Alguns sostres són massa alts, i, per tant, amb problemes d'acústica. Algunes classes semblen tramvies, i no parlem dels moviments del terra i les goteres.

Des de principis del 83, l'Ajuntament de Sant Boi està demanant el remodelatge d'aquest col·legi, i la seva Administració, senyor Conseller, va fent promeses que mai no han estat complertes. El seu Cap de Serveis assegura que al pressupost del 83 hi ha els diners per fer el remodelatge; doncs, si hi havia els diners, què se n'ha fet? En cartes adreçades a l'Alcalde, amb dates del gener i el juny del 84, hi ha un compromís escrit de començament immediat de les obres, i dic bé : començament immediat. Però és que vostè mateix, senyor Guitart, l'octubre del 84, diu que les obres es faran l'estiu del 85; és evident que l'estiu del 85 s'ha acabat i les obres encara no estan fetes. Llavors ens preguntem : és que no serveixen de res les promeses signades pel seu Departament? És que no serveixen de res les seves pròpies promeses? És que totes les seves promeses han de quedar en paper mullat? Senyor Conseller, per a quan el remodelatge del Benviure?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor Presi-

dent, senyores i senyors Diputats, senyora Diputada, bé, hi ha una cosa que la senyora Diputada probablement ho deu tenir apuntat, o no ho coneixia suficientment, i és que aquest col·legi Benviure a què ella es refereix és una escola que, com ella diu, era un seminari dels claretians. La història és llarga, és d'abans de les transferències. Hi va haver un acord de l'Ajuntament amb el Ministeri per a l'adquisició tant del terreny com de l'edifici; això ho va fer l'Ajuntament, però el Ministeri no va complir mai aquesta condició. Per tant, en la part que fa referència..., això pujava 30 milions de pessetes; s'havia valorat en 7 milions el terreny i en 23 l'edifici, els 7 milions els va pagar l'Ajuntament, la meitat, si no ho recordo malament, al moment de fer l'operació, i la resta ho va pagar a terminis, terminis que va acabar de pagar, si no ho recordo malament, l'any passat. En aquests moments, l'Ajuntament disposava, efectivament, del terreny. El Ministeri, com jo li deia, no va adquirir mai l'edifici, i aquí queda pendent una adquisició de l'edifici, que encara és dels claretians, per un import de 23 milions de pessetes. Per tant, aquest edifici, encara avui, no és del Departament d'Ensenyament. En tot cas, abans de fer el remodelatge s'hauria d'adquirir l'edifici, si no estariem remodelant una cosa que no s'hauria adquirit. És a dir, hi ha 23 milions de pessetes pel mig.

En aquest edifici, en canvi, sí que s'hi van fer unes obres, que era la instal·lació de la calefacció per un import de 4.658.000 pessetes. I quant a les promeses, jo em referiré a dues, en un document que tinc aquí, 13 de juny de l'any 1984, l'adreça al senyor Alcalde el Cap de Serveis Territorials, diu : «Em referiré al col·legi públic Benviure de la vostra localitat. Em plau comunicar-vos que les obres que es realitzaran en aquest centre s'efectuaran en dues fases, la primera fase es refereix a l'arranjament de la calefacció i es realitzarà durant el període de vacances escolars, juliol, agost, setembre, del 84» —i així es va fer. La segona fase seria el remodelatge, i el parvulari del centre, que es podria ajornar per a més endavant la seva realització.

Per tant, aquí el que hi havia era un anunci de la calefacció : carta de 13 de juny de 1984, aquí tinc el registre d'entrada i de sortida de l'Ajuntament.

El que després es va establir en relació amb el remodelatge, efectivament, el Cap del Servei establia dues coses, una era el pre-escolar i l'altra era el remodelatge. I especificava que les esmentades obres eren incloses en la programació del 1985. És a dir, el Cap de Serveis les havia inclòs en la programació. El que passa és l'import del pre-escolar, que s'està realitzant, i que tal com jo vaig anunciar estaria acabat abans de final d'any, i així espero que estigui, significa aproximadament 25 milions de pessetes. I el remodelatge que inicialment s'havia estimat, segons dades que ens havia donat el mateix Ajuntament, en uns 10 milions de pessetes, quan es va entrar a fer el projecte això importava de 30 a 40 milions de pessetes. És a dir, que el que semblava una operació de remodelatge, calia aportar-hi els 23 milions de l'adquisició de l'edifici, els 24 o 25 milions del pre-escolar i els 30 a 40 milions del remodelatge, quantitat equiparable a la construcció d'una nova escola. Aleshores va ser quan vam dir que en això ens atendríem a les necessitats pressupostàries, i que nosaltres podríem fer el pre-escolar en el terreny que ha posat a l'abast l'Ajuntament, perquè l'Ajuntament sí que havia adquirit l'edifici, i que, en tot cas, el remode-

latge s'hauria de fer posteriorment.

I jo a vostè, senyora Diputada, no li puc dir altra cosa que el que jo li vaig dir al senyor Alcalde quan em va venir a veure, després d'haver demanat una entrevista, no pas haver-se presentat amb vuit persones i ocupar la Conselleria. Jo li vaig dir que el mes de gener en parlariem, d'aquest assumpte, i que aleshores, en vista de les disponibilitats pressupostàries, podríem tenir una informació sobre quan es faria el remodelatge. Però aquesta és l'única cosa que jo li puc dir, i, per tant, quan sàpiga el pressupost que tindrem, aquesta important quantitat que això representa, primer s'ha d'adquirir l'edifici i després s'ha de fer el remodelatge, ho farem. En tot cas, el que sí que s'està fent és el parvulari, i em consta que en les converses que hi va haver entre el Cap dels Serveis Territorials i l'Ajuntament, en converses que vàrem tenir, vàrem quedar que, efectivament, era molt més urgent fer el parvulari, i que això, d'alguna manera, alleugeriria els problemes del centre, i per això vàrem prendre la decisió que el parvulari s'iniciés i pogués estar acabat abans del final de l'any.

Moltes gràcies, senyor President, i gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre senyora Diputada vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

La Sra. LORENTE : Moltes gràcies, senyor President. Està clar que les quatre aules que s'estan fent de pre-escolar pallien en part, en part, la substitució d'aquests «tramvies», que jo deia abans, però no pallien moltes de les deficiències de l'edifici, com el cas de les escales, que sembla petit, però en cas d'incendi, ja m'explicarà vostè com baixen aquests dos-cents nens d'un pis per una escala que hi cap una persona, eh? En cas d'incendi. Sembla una ximpleria però, bé, és igual.

Bé, sembla que el seu Departament, senyor Conseller, no li dona bé els papers, o no li dona tots els papers. Perquè vostè diu que amb data del 13 de juny del 84 el seu Cap de Serveis comunica que la segona fase del remodelatge es podria ajornar; és cert, és cert, jo en tinc aquí la còpia, 13 de juny. Però és que després, 6 de maig del 85 —em sembla que és després, és després? Bé—, 6 de maig del 85 diu : «Tenim previst realitzar les obres que tot seguit s'indiquen : remodelatge, segona fase.» Vull dir que el compromís està escrit.

Aquí del que estàvem parlant, senyor Conseller, és de les promeses incomplertes. Promeses incomplertes. Si vostè fa unes promeses i no sap què comporten aquestes promeses; és problema seu. Nosaltres no estem pendants en aquest moment de saber si manquen 23 milions, 27, 40 o 2.000; és problema seu. Si vostè fa una promesa, atengui's a aquesta promesa, eh? El que costa, vostè ho hauria de saber, que per a això té els serveis tècnics adients. El que costa és problema seu. Parlem de promeses incomplertes i per escrit, senyor Conseller.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a

intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Des de l'escó, senyor President, senyores i senyors Diputats; jo li he llegit, senyora Diputada i li he explicat —estic convençut que vostè ho ha entès— que quan jo li parlava, li deia un document del 6 de maig de 1985, no sé si és el mateix o és un altre, ens deia : «ens referim al col·legi Benviure de la vostra localitat, del qual tenim previst realitzar les obres que tot seguit s'indiquen : remodelatge, segona fase. Em plau de comunicar-vos que les esmentades obres són incloses en la programació 1985.» I jo li he explicat, senyora Diputada, que una cosa és la programació, i vostè potser no ho sap, però jo li asseguro que els alcaldes sí que ho saben, és la programació que fa els Serveis Territorials, i l'altre és la decisió d'adjudicar i iniciar les obres.

Els Serveis Territorials ho havien programat de la mateixa manera que en un altre paper de la mateixa característica —és un paper que està ciclostilat— li posaven les quatre unitats de pre-escolar. Aleshores, se'ls va comunicar a continuació a l'Ajuntament —no sé si està escrit, però sí que ells ho saben— que el que es faria seria, atenent la programació, atenent les despeses, tot i que ells ho tenien programat, que es faria el pre-escolar i que es deixaria per a més endavant el remodelatge. Això ho coneixien.

És a dir, distingim, una cosa és el que programen els Serveis Territorials, i així ho escriuen, i la gent sap a què es refereixen, i l'altra és quan s'anuncia l'inici de les obres.

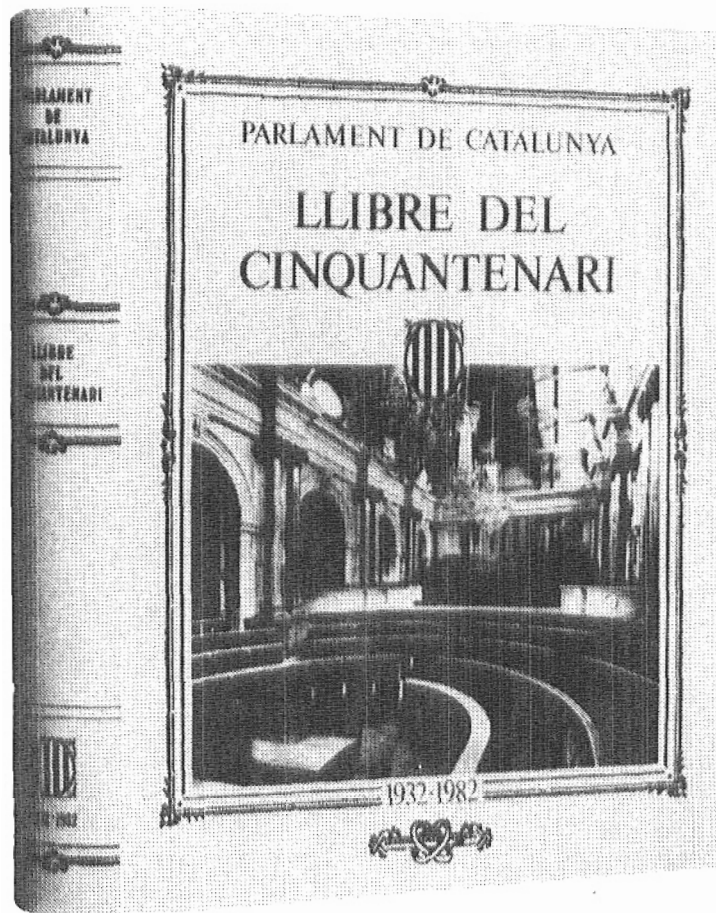
Per tant, això és, no una promesa, sinó comunicar que aquestes obres són incloses en una programació. Jo vaig parlar amb el senyor alcalde, hi han parlat moltes persones, ells ho saben. Ells demanaven que s'anticipessin les obres de remodelatge. Però jo sé —iestic segur que vostè també ho sap— que els diners no són il·limitats, i quan es tenen pocs recursos s'han d'atendre uns en funció dels altres, i els recursos dels RAMS, que es programen però que d'alguna manera són flexibles perquè poden presentar-se eventualitats. Si hi ha uns diners per als RAMS i succeeixen gelades o altres esdeveniments, o una escola té més urgència que unes altres, això s'ha d'atendre i, per tant, dels diners dels RAMS els Caps dels Serveis Territorials posen la programació, però la seva execució correspon a la disponibilitat pressupostària. Però això és, en definitiva, un signe de prioritat. Això l'ajuntament ho coneixia i per això jo, al senyor Alcalde, li vaig dir que a partir de primer d'any podríem veure quan es faria aquesta segona etapa. No és promesa, és, per tant, l'anunci que les obres són incloses en una programació.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, amb això queda acabada la nostra tasca per a aquest Ple i, donant les gràcies als senyors Diputats per la seva col·laboració, aixeco la sessió.

(És la una del migdia i cinc minuts.)

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT:

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIO LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquantenari.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.

7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIÓ DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

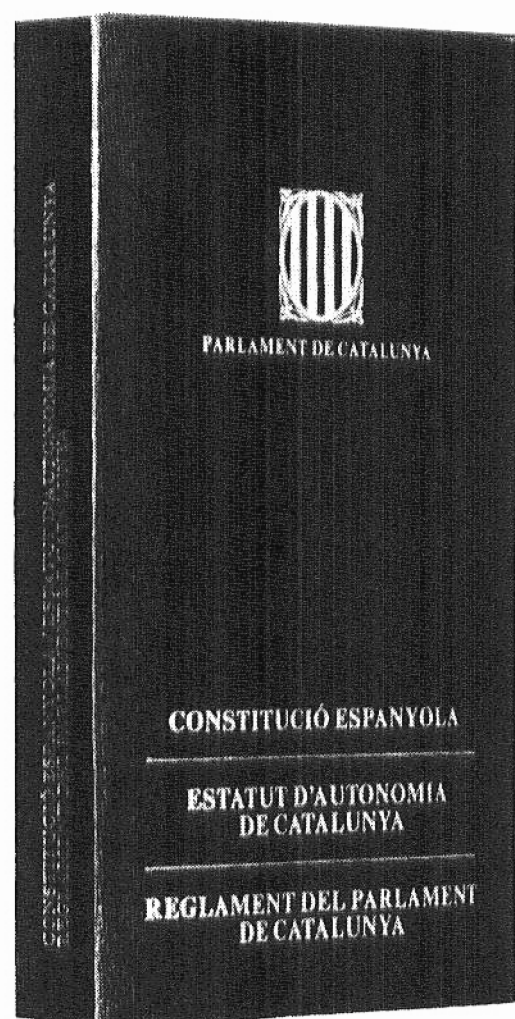
1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Saurer i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i
sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament
de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 600 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la
Ciutadella, Barcelona -3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de
fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia
per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3